

100 år siden Tunguskahendelsen

Hill-saken i nytt perspektiv

ISSN 0800-1758

TIDSSKRIFTET UFO NR. 2 2008 – 27. ÅRGANG

Logoen til venstre viser
et bilde tatt av Hessdals-
fenomenet i 1984

Utgitt av UFO-NORGE
- en landsomfattende organisasjon
Organisasjonsnummer 978 617 328

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av organisasjonen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til abonnentene og offentligheten.

Redaksjon

Ansvarlig redaktør

Mentz D. Kaarbø
Strandgaten 221
5004 Bergen
Tlf.: 55 23 17 59
Mobil: 415 43 419
E-post: mentz@ufo.no

Redaktør Internett

Harald Søvik
PB 2373 Solli
0201 Oslo
Tlf.: 924 54 291
E-post: harald.soevik@ufo.no

Medredaktør

Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf.: 22 65 12 02
Mobil: 990 31 699
E-post: ojb@ufo.no

Illustrasjoner

Rune Enger
Rosenkrantzgaten 112
3023 Drammen
Tlf.: 416 95 306

Innlevering av stoff: Mentz Kaarbø eller Ole Jonny Brønne

Abonnement

Tidsskriftet UFO utkommer 4 ganger i året.
Abonnement for 2008 koster kr. 260,-
Medlemsskap inkl. abo. for 2008, kr. 350,-
Beløpet betales enkeltst over bank/postgiro.
Gironummer: 2470 17 28862

Trykk

Prinfo Unique
Borgejordet 21
3269 Larvik

Layout/ombrekking

Mentz Kaarbø
Adresse/e-post: Se over

Trykk

Prinfo Unique
Borgejordet 21
3269 Larvik

Copyright UFO-NORGE 2008

Innholdet i UFO kan gjengis med inntil 50 ord fra hver artikkel uten spesiell avtale, forutsatt at full kildeangivelse er gitt. Ytterligere gjengivelse av stoff kun etter skriftlig avtale med UFO-NORGE. Artiklene i bladet fremstår som bidrag til, kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenet og utforskningen av dette, uten at organisasjonen UFO-NORGE eller bladets redaksjon er ansvarlige for eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger.

Organisasjonsoversikt for UFO-NORGE

Daglig ledelse

Harald Søvik (styreleder)
Ole Jonny Brønne
Stein Carlsen
Ole-Morten Vestby

Informasjons-, kontakts-, og abonnementsadresse

UFO-NORGE
v/Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf.: 22 65 12 02
Mobil: 990 31 699
E-post: ojb@ufo.no

UFO-NORGEs

Internettider

www.ufo.no

Avdelinger og ledere

Rapportsentral og avd. UFO-NORGE Midt

Arnulf Løken
Engveien 6C
7600 Levanger
Tlf.: 74 08 28 02
Mobil: 906 86 568
E-post: rapport@ufo.no

UFO-NORGE Nord

Leif Normann Solhaug
Indre-Sand
8387 Fredvang
Tlf.: 76 09 40 02
Faks: 76 09 44 27
Mobil: 916 76 044
E-post: leif.solhaug@ufo.no

UFO-NORGE Øst

Stein Carlsen
Bjørnebærstien 45
1348 Rykkinn
Tlf.: 48 08 64 70
E-post: stein@ufo.no

UFO-NORGE Vest

Ottar Sæbjørnsen
Øverlandsvn. 29
6416 Molde
Tlf.: 71 25 21 13 / 926 01 149
E-post: ottar@ufo.no

UFO-NORGE Sør

Anders Jan Funnemark
3825 Lunde
Tlf.: 35 94 75 78
E-post: anders@ufo.no

Prosjekt Hessdalen

v/Erling Strand
Bukkholtveien
Ullerøy
1747 Skjeberg
Tlf.: 69 16 96 00
Mobil: 414 25 411
Faks: 69 16 80 18

Vi oppfordrer våre abonnenter til snarest mulig å sende melding om adresseforandring til vår abonnementsadresse ved endring av bopel.

Oversikt over lokalgrupper tilsluttet UFO-NORGE

UFO-Østfold

Lundheimstien 7
1636 Gamle Fredrikstad
Tlf.: 970 76 610

E-post: Ole.morten.vestby@ufo.no

Astronomi

Jan Qvam
Fløyveien 47
3080 Holmestrand
E-post: jq@ufo.no

UFO-Rogaland

Postboks 550
4090 Hafrsfjord
Tlf./faks: 51 55 08 08
Mobil 905 22 550
E-post: Info@UFO-Rogaland.no
Hjemmeside:
www.ufo-rogaland.no

UFO-Hamar

2322 Hamar
Tlf.: 62 59 61 83
E-post: hamar@ufo.no

UFO-Sandefjord

v/Gunnar Asbjørnsen
Jernbanealléen 36 C
3210 Sandefjord
Tlf.: 33 46 02 91 Mobil 997 21 879
E-post: sandefjord@ufo.no

Fra redaksjonen

I år er det 100 år siden den såkalte Tunguskahendelsen. Et objekt strøk over de isolerte delene av Sibir, eksploderte over taigaen og etterlot seg flere tusen kvadratkilometer med flatlagte trær, men intet krater. Spekulasjonene om årsaken har versert både i det vitenskapelige miljøet og hos ymse andre helt siden hendelsen fant sted. Alt fra fremmede romskip og sorte hull via naturgasseksplisjon til kometer og asteroider har vært foreslått, uten at man helt har kunnet fastslå noe med sikkerhet. Det ser imidlertid ut til at man i de senere år har kommet til en slags konsensus og at forskningen i årene som kommer vil dreie seg om å lete etter bekreftelse på de funn som er gjort og de hypoteser man nå er kommet frem til. Og dessverre — det er ikke akkurat UFO det dreier seg om. UFO- eller romskipshypotesen ble fremlagt så tidlig som like etter Den andre verdenskrig, uten at det gjorde inntrykk i det vitenskapelige **mainstream** miljøet (ikke uventet akkurat). Vi ser uansett frem til nye funn fra Tunguska i tiden som kommer.

En klassisk bortførelseshistorie, Betty- og Barney Hill-saken fra 1961 blir gjenstand for nærmere granskning i dette nummer. Hendelsen blir av mange ansett som selve malen for de fremtidige bortførelsessakene, som økte i antall særlig fra tidlig 80-tall og fremover. Artikkelforfatteren behandler Hill-saken ut fra den psykososiale modellen. Alt de påstod å ha opplevd, blant annet gjennom hypnose, og som gav dem en klar oppfatning av å ha vært i kontakt med utenomjordiske vesener, blir forklart ut fra ekteparets (antatte) psykologiske og sosiale status ved hendelsen. Forfatteren tar særlig for seg Barneys opplevelse og hans bakgrunn, hvor Barneys sårbare situasjon som svart i et segregert USA tidlig på 60-tallet blir tillagt en stor rolle. Disse forholdene kan fullt ut forklare hans opplevelse, mener forfatteren. Betty slipper ikke unna hun heller, og hennes erfaringer blir i stor grad forklart med samspillet mellom hennes og Barneys roller i datidens amerikanske samfunn.

Denne forklaringsmodellen kan man like eller ikke. I tillegg til direkte å gå i mot parets opplevelser rekapitulert gjennom hypnose tar den heller ikke hensyn til fysiske spor som skal ha vært funnet, blant annet på parets bil. Vi har kommentert disse ankepunktene på slutten av artikkelen for å få frem nyansene i saken.

Kort tid før bladet gikk i trykken kom det inn en nyhet om spektakulære UFO-observasjoner nær Istanbul, Tyrkia. De skal ha vært gjort i løpet av 2007 og 2008 og festet på videofilm ved flere anledninger. Videoene er nylig lagt ut på Internett og er fritt tilgjengelige for alle. Vi har tatt en titt og er ikke overbevist om at det dreier seg om fremmede romskip. Organisasjonen som er ansvarlig for publiseringen på nettet, samt dens leder, synes å ha et fundamentalistisk syn på UFO-fenomenet, i alle fall ut fra det som står på hjemmesidene. Dette lover ikke godt for seriositeten, selv om vi ennå ikke vil avvise video og rapporter tvert. Det skal bli spennende å følge med i utviklingen av saken i nærmeste framtid.

Også i dette nummer bringer vi en omtale av en norsk hovedoppgave om UFO-fenomenet. I den senere tid har vi tatt for oss en del norske akademiske avhandlinger i det som kan kalles en serie. Vår faste biblioteksjeger Ole Jonny Brønne har det siste halvåret sporet opp (og kopiert) flere avhandlinger fra universitetsmiljøet som vil bli behandlet og diskutert, som vanlig av Ole-Morten Vestby.

— Mentz Kaarbø

Innhold

4 100 år siden Tunguskahendelsen

Sommeren 1908 skjedde det noe spektakulært og merkelig over Taigaen i Sibir. En hendelse som har skremt og fascinerert mange forskere og lekfolk de siste hundre år. Vi tar en titt på hva som egentlig skjedde og presenterer forskjellige hypoteser; alt fra svarte hull til UFOer.

14 Frykt og avsky i New Hampshire — Hill-saken i nytt perspektiv

UFO-historiens mest kjente bortførelsesberetning er nylig blitt gjenstand for en ny gjennomgang av ledende UFO-etterforskere. Her presenteres flere forskjellige aspekter ved saken, som fremdeles må anses for uopplært.

20 Dette er ikke et UFO

En ufologisk skrekkehistorie fra Storbritannia om hva som kan skje når noen - med velutviklet fantasi - ringer politi og alarmsentral....

22 Astronaut - har skjult UFOer i 60 år

En ikke helt fersk nyhet om at astronautveteranen Edgar Mitchell tror at hemmelige kontakter mellom amerikanske myndigheter og utenomjordske vesener har pågått i mange år.

23 UFOer filmet over Istanbul

Spektakulære bilder og historier fra Istanbul, Tyrkia de siste par år. Vi ser nærmere på saken og tar noen forbehold.

26 “Når Betlehemsstjernen er en UFO”

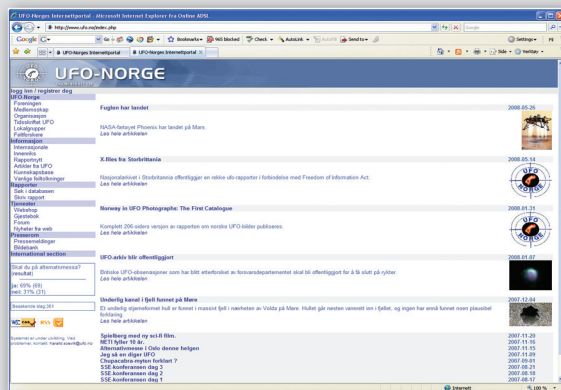
Vår faste anmelder av norske akademiske avhandlinger om UFO-fenomenet, Ole-Morten Vestby, har pløyet gjennom en hovedoppgave fra 1997. Denne gang er det George King og The Aetherius Society det dreier seg om.

27 Merkelig syvkantet stjernehull avdekket

Sent ifjor ble det oppdaget et merkelig hull ved anleggsarbeid nær Volda, og som førte til spekulasjoner blant ansatte og i lokalpressen. Etter noen dager kom imidlertid den sannsynlige forklaringen.

28 Bokanmeldelser

Besøk våre internettsider www.ufo.no!

100 år siden Tunguskahendelsen

Av Mentz Kaarbø

I juni 1908 skjedde det noe merkelig over taigaen i Sibir. En gigantisk eksplosjon med en trykkbølge som kunne måles over hele kloden satte folks fantasi i sving for å prøve å finne ut av mysteriet. Enkelte har også lansert idéen om at et utenomjordisk romskip eksploderte i luften over det folketomme området. Fremdeles vet man ikke den nøyaktige årsaken.

Tunguskahendelsen eller Tunguskaeksplosjonen var en massiv eksplosjon som skjedde nær Tunguskaelven i det som nå er Krasnoyarsk Krai i Russland. Vi kjenner tidspunktet da den voldsomme hendelsen inntraff ganske nøyaktig, for utslaget ble målt ved jordskjelvstasjoner både i Tyskland, på Java og i USA. Tidspunktet var kl. 07.14.28 lokal tid i Sibir (00.14 UT, 07.02 lokal soltid) den 30. juni 1908 (eller 17. juni ifølge den julianske kalenderen, som var i bruk i Russland på den tiden).

Kjempesmellet målte (antatt) 5,0 på Richters skala, og den ble etterfulgt av en trykkbølge som gikk to ganger rundt Jorden. Den enorme eksplosjonen skjedde noen kilometer over bakken ved 60 grader 55 minutter nord og 101 grader 57 minutter øst. Dette er et sted i den mest utilgjengelige delen av det veldige Sibir. Stedet ligger omtrent 1000 kilometer nord for Irkutsk ved elven Podkamennaya Tunguska, som er en sideelv til floden Jenisei. Den første delen av navnet på elven (Podkamennaya) ("nedre steinete") viser til at den strømmer i ville stryk over rullesteiner og ikke har åpne vann.

Selv om årsaken er gjenstand for en viss debatt, var eksplosjonen høyst sannsynligvis forårsaket av en luftsprengning av en stor meteor eller deler av en komet i en høyde av 5 – 10 kilometer over Jordens overflate. Forskjellige undersøkelser har gitt varierende estimater av objektets størrelse, men man er generelt enig om at den kan ha vært noen få titalls meter i diameter. Hastigheten var sannsynligvis 10-15 kilometer i sekundet, selv om enkelte forskere i de senere år har antydnet så lavt som 2-2,5 kilometer i sekundet (på tidspunktet for eksplosjonen).

Selv om meteoren eller kometen eksploderte i atmosfæren istedenfor å treffe jordoverflaten direkte, blir denne hendelsen fremdeles betegnet som et nedslag (impact). Estimater av energien i eksplosjonen varierer mellom 3-5 megatonn opptil så mye som 40 megatonn TNT, med 10-15 megatonn som det mest sannsynlige – omtrent det samme

Over: Det gamle Russland bestod av et enormt landområde, hvorav Sibir utgjorde mesteparten. Under: Detaljkart som viser hvor meteoren (ildkulen) var synlig.

som USAs Castle Bravo termonukleære eksplosjon detonert i februar 1954; omtrent 1000 ganger så kraftig som bomben sluppet over Hiroshima og omtrent en tredjedel av energien til den såkalte Tsar bomben i 1961, den kraftigste kjernefysiske eksplosjonen noensinne (50 megatonn). Eksplosjonen veltet anslagsvis 80 millioner trær over et område på 2150 kvadratkilometer. En eksplosjon av denne størrelsen er i stand

til å ødelegge et storbyområde og dets omgivelser. Denne muligheten har vært medvirkende til å utvikle strategier for å unngå fremtidige treff av asteroider.

Selv om Tunguskahendelsen er ansett for å være det største nedslaget på land i Jordens nyere historie, ville nedslag av tilsvarende størrelse i fjerne havområder vært uoppdaget før global satellittovervåking ble etablert i 1960 og 1970-årene.

Til venstre: En kunstnerisk gjengivelse av ildkulens ferd over himmelen før den eksploderer. **Til høyre:** Et av øyenvitnene, S.B. Semenov observerte hendelsen fra Vanavara, 65 kilometer fra episenteret.

Beskrivelse

Rundt kl. 07.14 lokal tid observerte lokale innbyggere (tungusere) og russiske nybyggere som befant seg i åsene nordvest for Bajkalsjøen en søyle av blålig lys, nesten like sterkt som Solen, som beveget seg over himmelen, fra sørøst mot nordvest. Omtrent 10 minutter senere kom et lysblik [kildene samsvarer ikke helt mht. nøyaktig tidspunkt] og en lyd som liknet artilleriild. Øyenvitner som befant seg nærmere eksplosjonen rapporterte at lydkilden beveget seg fra øst til nord. Lydene ble etterfulgt av en sjokkbølge som slo folk overende og knuste vinduer mange hundre kilometer unna. De fleste øyenvitnene rapporterte imidlertid bare om lyder og rystelser og ikke å ha sett selve eksplosjonen. Det ble også meldt om en sopppormet sky, samt svart regn som falt i tiden like etter eksplosjonen. Ellers varierer øyenvitnebeskrivelsene med hensyn til rekkefølgen av hendelsene og deres totale varighet.

Eksplosjonen ble registrert på seismiske stasjoner over hele Asia og Europa. Selv om Richters skala ikke ble definert før i 1935, ville sjokkbølgen enkelte steder ha tilsvart et jordskjelv på 5,0 på Richters skala. Den resulterte også i variasjoner i atmosfæretrykket som var sterke nok til å bli registrert i Storbritannia. De neste par ukene [noen kilder oppgir flere år] var nattehimmelen over Nord-Europa så lys at man kunne lese under den, forårsaket av støvet som ble virvlet opp i stratosfæren etter eksplosjonen. I USA kunne man ved Smithsonian Astrophysical Observatory og Mount Wilson observatoriet måle at atmosfærens gjennomskinnelighet ble merkbart redusert i flere måneder, også som følge av svevestøvet.

I Guinness Book of World Records (1966 utgaven) ble det fremholdt at på grunn

av jordrotasjonen, hvis kollisjonen hadde inntruffet 4 timer og 47 minutter senere, ville den ha ødelagt Sankt Petersburg fullstendig, det daværende tsarrusslands hovedstad. Ytterligere forsinkelse ville medført at innbyggere rundt Mjøsa hadde vært i faresonen. I tillegg er det spekulert i at London ville blitt truffet om nedslaget hadde skjedd ca. 6 timer senere, noe som hadde resultert i en uhyrlig katastrofe med millioner av døde.

Vitnemål

Her er øyenvitneskildringen til S.B. Semenov, nedtegnet på Leonid Kuliks ekspedisjon i 1930. Semenov opplevde tildragelsen i Vanavara, som er det tettstedet av nevneverdig størrelse som ligger nærmest eksplosjonsstedet, i sørlig retning. Avstanden er omtrent 65 kilometer. "Jeg satt på verandaen til det huset der handelsstasjonen i Vanavara holder til, da med ett, rett mot nord over Onkoul's Tunguska-vegen, delte himmelen seg i to, og over skogen syntes hele den nordlige himmelen å være dekket av brann. I dette øyeblikket ble jeg så varm at jeg ikke kunne holde det ut. Det var som om skjorten min var i brann. Fra nordsiden der brannen var, kom det sterk varme. Jeg ønsket å rive av meg skjorten og kaste den, men da lukket himmelen seg. Det hørtes et sterkt dumpt slag, og jeg ble kastet flere meter bortover. Jeg mistet forstanden et øyeblikk, men kona mi løp ut og ledet meg til huset. Etter det kom det slik støy som om steiner falt eller kanoner skjøt, og jorden skalv. Der jeg lå på bakken, trykket jeg ned hodet, for jeg var redd det skulle bli knust av steiner. Da himmelen åpnet seg, raste en varm vind mellom husene som fra kanoner og laget spor i bakken som gangstier og ødela noe avling. Senere så vi at mange vinduer var smadret, og på låven

var haspen til jernlåsen brukket."

En avis i byen Irkutsk ved den vakre Baikalsjøen rapporterte den 2. juli: "I landsbyen Karelinski (vel 200 kilometer nord for Kirensk) så bøndene i nordvest, ganske høyt over horisonten, et merkelig legeme som skinte meget sterkt (for sterkt til å se på det med det blotte øye) med et blåhvitt lys. Legemet var formet som et rør, altså sylindrisk. Himmelen var skyfri, unntatt lavt i horisonten i den retningen der dette glødende legemet ble observert, hvor en merket seg en mørk sky. Det var hett og tørt, og da det skinnende legemet nærmet seg bakken (som var dekket av skog på dette punktet), syntes det å bli pulverisert. Fra stedet hørtes et høyt brak, ikke som torden, men som fra fallet fra store steiner eller fra geværild. Alle bygningene ristet, og samtidig brøt forgreinet flammetunger frem fra skyen. Alle innbyggerne i landsbyen løp ut i gatene i panikk. De gamle kvinnene gråt, og alle trodde at verdens ende nærmet seg."

I avisen Krasnoyarsk kunne en den 13. juli lese følgende: "Det hørtes en lyd beslektet med sterk vind. Umiddelbart deretter hørtes et forferdelig dumpt slag, fulgt av et jordskjelv som bokstavelig talt rystet bygningene som om de var blitt truffet av en stor trestamme eller tung stein. Det første tunge slaget ble fulgt av et annet, og så et tredje som igjen ble fulgt av en uvanlig underjordisk ramling som liknet en jernbane som dusinvis av tog kjører på samtidig. Deretter hørtes i fem eller seks minutter noe som liknet på artilleriild som etter hvert ble svakere. 1,5-2 minutter etter "sperreilden" hørtes seks flere dumpe slag, omtrent som kanonskudd, men hver for seg og høyt, ledsaget av risting. Him-

Fortsettelse på neste side

En fremstilling av skyen som oppsto like etter Tunguskaeksplosjonen. Rester av innfallssporet kan sees oppe til venstre.

melen syntes i første omgang å være klar. Det var ingen vind og ingen skyer. Men ved nærmere ettersyn mot nord der mesteparten av dundringen ble hørt, ble det observert en askesky nær horisonten. Den ble stadig mindre og mer gjennomsiktig. Muligens forsvant den helt mellom klokken 2 og 3 om ettermiddagen.”

Avisen *Siberian Life* meldte den 27. juli: “Da meteoritten falt ned, kunne man merke sterke rystelser i bakken, og nær landsbyen Lovat i Kansk-distriktet kunne man høre to sterke eksplosjoner, som fra tungt artilleri.”

En bonde fra Kezhma-området, som ligger omtrent 200 kilometer nord for eksplosjonsstedet berettet følgende: “På den tiden drev jeg og pløyde marken min ved Narodima (6 kilometer vest for Kezhma). Da jeg satte meg ned ved siden av plogen for å spise frokost, hørte jeg plutselig smell som fra geværskudd. Hesten falt på kne.

Fra nordsiden av skogen skjøte det opp en flamme. Jeg trodde fienden skjøt, siden det var snakk om krig på denne tiden. Da så jeg at furuskogen var blitt bøyd av vinden, og jeg tenkte på orkan. Jeg grep tak i plogen med begge hendene, så den ikke skulle dra av gårde. Vinden var så sterk at den dro med seg jord fra bakken, og så reiste orkanen en vegg av vann oppover Angaraelven (kanskje en forandring av vannstanden). Jeg så det ganske klart, for marken min lå i et bakkehell.”

Men det gikk hardere for seg der Chu-chan fra Shanyagir-stammen holdt til. Han fortalte: “Jeg hadde en hytte ved elven sammen med min bror Chekaren. Vi sov. Plutselig våknet vi begge samtidig. Noen skubbet borti oss. Vi hørte hvin og sterk vind. Chekaren sa: “Kan du høre alle de fuglene som flyr over her?” Vi var begge i hytten og kunne ikke se hva som foregikk

utenfor. Plutselig ble jeg skubbet igjen, denne gang så hardt at jeg falt mot ilden. Jeg ble redd. Chekaren ble også redd. Vi begynte å rope etter mor, far, bror, men ingen svarte. Det var bråk bortenfor hytten. Vi kunne høre trær som falt. Jeg og Chekaren kom oss ut av soveposene og ville løpe ut, men da slo tordenen. Dette var det første tordenbraket. Bakken begynte å bevege seg og riste. Vinden traff hytten vår og slo den over ende. Kroppen min ble holdt nede av stokkene, men jeg hadde hodet i det fri. Da så jeg et under: Trærne falt, greinene stod i brann, det ble veldig lyst. Hvordan skal jeg få sagt det? Det var som om det var en sol til, øynene mine smertet. Jeg måtte lukke dem. Det var som det russerne kaller lynild. Og umiddelbart var det et høyt tordenskrall. Dette var torden nummer to. Morgen var strålende. Der var ingen skyer. Solen var skinte klart som vanlig, og brått kom det en sol til.

Jeg og Chekaren hadde vansker med å komme oss fri fra det som var igjen av hytten. Da så vi over oss, men på en annen plass, at det kom nok et lysglimt, etterfulgt av høy torden. Dette var tredje gang tordenen slo. Vinden kom på nytt, slo oss over ende og slo mot de falne trærne. Vi så på de falne trærne, så at tretoppene ble revet av og så ilden. Plutselig hylte Chekaren: “Se opp!” og pekte med hånden. Jeg så dit og så nok et lysglimt. Det lagde også torden. Men braket var mindre enn før. Dette var det fjerde slaget, men nå var det som normal torden. Nå husker jeg godt at det også var mer torden, men mindre og noe fjernere der Solen går ned.”

Bakgrunn

Det var liten vitenskapelig nysgjerrighet rundt nedslaget på den tiden, sannsynligvis først og fremst på grunn av at Tunguska-regionen var fjerntliggende og isolert. Hvis det i det hele tatt ble foretatt tidlige ekspedisjoner til stedet, ville dokumentasjonen sannsynligvis ha gått tapt i løpet av de påfølgende kaotiske årene.

Man må huske på at det i Russland allerede var urolige tider. Den russisk-japanske krig (1905) var nylig avsluttet, med et forsmædelig tap for russerne. Fiaskoen ga støtet til folkets opprør mot den despotiske tsaren, Nicolay II, allerede samme år, selv om denne revolusjonen ble slått ned med hard hånd.

Fire år etter Tunguska, i 1912, gikk tsarens styrker igjen løs på fredelige demonstranter, ved gullfeltene langs floden Jena i Sibir. Dette vakte voldsomt oppstyr over hele landet.

I 1914 ble Russland viklet inn i første verdenskrig. Deretter kom februarrevolusjonen i 1917, i tillegg til oktoberrevolusjonen

En totempel av tordenguden Ogdy, satt opp i nedslagsområdet i Tunguska.

samme år. Sistnevnte beredte grunnen for fire års påfølgende borgerkrig, til 1921. Situasjonen var med andre ord mildt sagt uoversiktlig og svært vanskelig for viten-skapelig arbeid.

Et lite unntak skal imidlertid ha vært den rike russiske kjøpmannen Susdalev, som i 1910 var den første utenforstående som tok seg inn i området der trærne lå veltet. Han utnyttet overtroen blant de lokale innbyggerne – som betraktet nedslagsområdet som forhekset – til egen vinning, ved å skaffe seg monopol på den lokale handelen med pelsverk. Noen nærmere utforskning av området ble imidlertid ikke foretatt.

Hvis nedslaget hadde skjedd ca. 6 timer senere hadde objektet ødelagt London og omegn. Den inntegnede profilen tilsvarer nedfallsområdet for trærne ved Tunguska.

Leonid Kulik

Den første dokumenterte ekspedisjonen ankom åstedet mer enn et tiår senere. Den russiske mineralogen Leonid Kulik (som også hadde vært med i krigen mot Japan), kurator ved museet i Petrograd, hadde fått ansvaret for innsamling og studium av meteoritter. Tidlig i 1921 kom han over beretninger i aviser og andre kilder om den merkelige hendelsen i Sibir og ble straks svært interessert.

Samme år besøkte han elvebassenget ved Podkamennaya Tunguska som en del av en undersøkelse for det sovjetiske vitenskapsakademiet. Ut fra lokale vitneforklaringer regnet han ut tid og sted og at eksplosjonen sannsynligvis var forårsaket av et gigantisk meteornedslag. Denne første ekspedisjonen var imidlertid bare en rekognoseringstur, siden han ikke fikk tid til å gå inn i selve området gjennom den ugjennomtrengelige taigaen før høsten kom.

Senere fikk han overtalt den sovjetiske regjeringen til å finansiere en ny ekspedisjon

til Tunguskaregionen, basert på muligheten for å utvinne jern fra meteoritten, til bruk i den sovjetiske industrien.

Kuliks andre ekspedisjon nådde åstedet våren 1927 etter flere forsøk og under svært strabasiøse forhold. Til sin store overraskelse kunne han ikke finne noe krater. Istedenfor fant han et område med forbrente trær som var 50 kilometer bredt. Noen få stammer nær episenteret sto fremdeles på et merkelig vis oppreist, med greiner og bark skrellet av. De trærne som befant seg lenger vekk var blitt slått ned i én retning (radielt) bort fra episenteret.

I løpet av de neste 10 årene foretok Kulik ytterligere tre ekspedisjoner til området. Han fant blant annet en liten forsøknings

et våtmarksområde som han trodde kunne være et krater. Men etter mye arbeid for å tømme området for vann, fant han at det var gamle trestubber på bunnen, noe som utelukket muligheten for at det var et krater. I 1938 organiserte Kulik en flyfotografisk undersøkelse av området, som viste at eksplosjonen hadde slått ned trærne i et stort sommerfugllignende mønster. Til tross for de store ødeleggelsene kunne man fremdeles ikke se noe krater.

Ekspedisjoner som ble utsendt til området i 1950- og 1960-årene fant mikroskopiske silikat og magnetitt kuler i utsilt materiale fra jordprøver. Liknende kuler ble forutsagt å bli funnet i de nedfelte trærne,

Fortsettelse på neste side

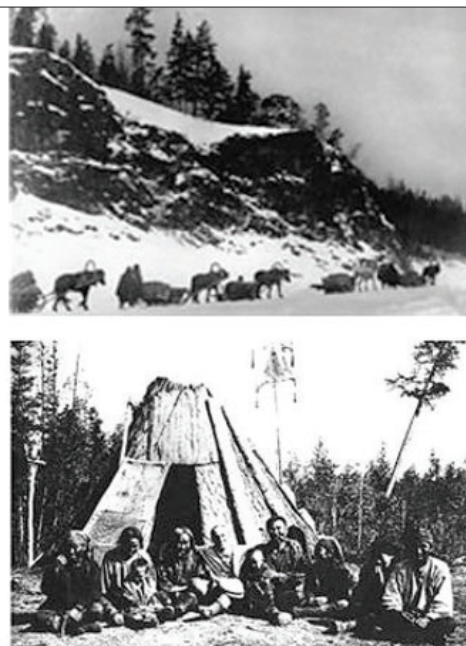

Leonid Kulik ble båret med eget frimerke i 1958.

Leonid Alekseyevich Kulik

Født 19. august 1883, Tartu, Estland – død 24. april 1942, Smolensk.

Russisk mineralog, kjent for sin forskning på meteoritter. Arrangerte fem ekspedisjoner til Tunguskaområdet mellom 1921 og 1937 for å undersøke hendelsen fra 1908.

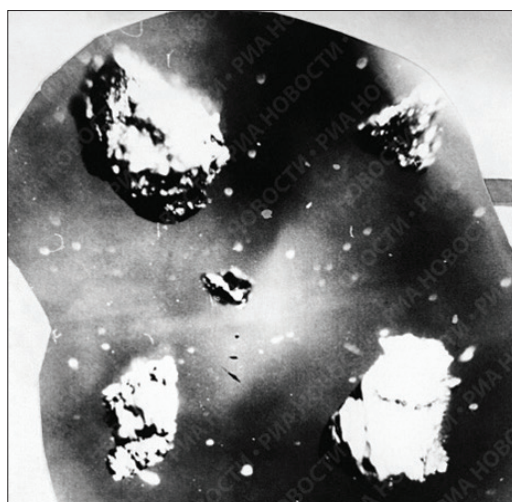
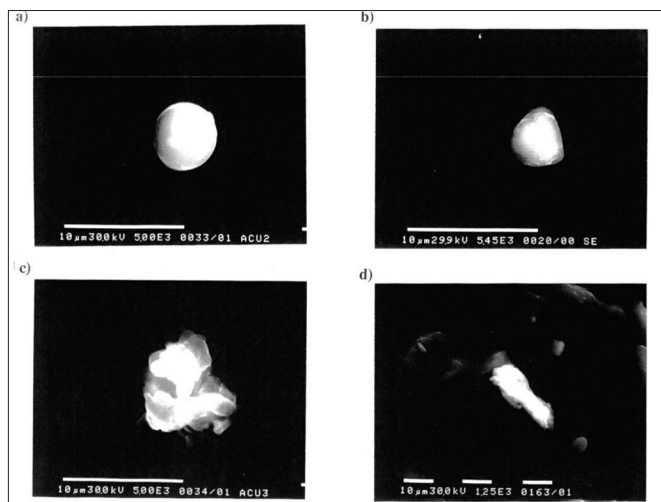
Nedfallsområdet med trær under eksplosjonen utgjorde mer enn 2000 kvadratkilometer. Alle trærne var flatlagt radielt ut fra episenteret. Rett ved dette sto trestammene fremdeles oppreist, med greiner og bark skrellet av (til venstre, innfelt).

selv om de ikke kunne detekteres med datidens metoder. Senere ekspedisjoner identifiserte imidlertid slike kuler i trærnes kvaer. Kjemiske analyser viste at kulene inneholdt store mengder nikkel i forhold til jern, noe som også er tilfelle for meteoritter. Dette ledet til den konklusjon at de var av utenomjordisk opprinnelse. Konsentrasjonen av kulene i forskjellige områder av jordsmonnet ble også funnet å være i samsvar med den forventede fordelingen av rester

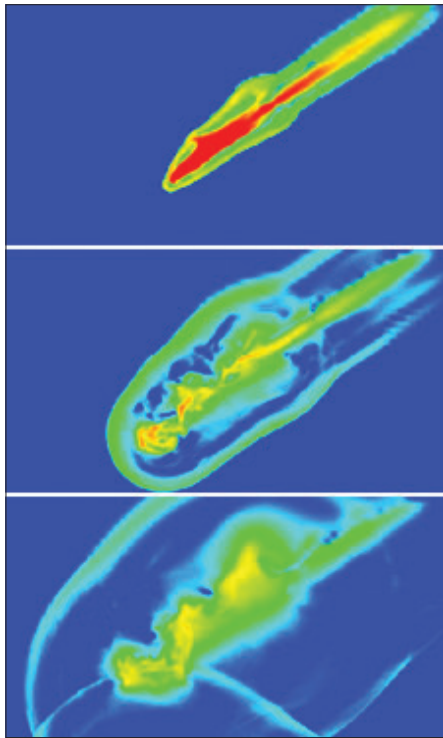
fra en meteoritt som eksploderer i luften. Senere analyser av kulene viste uvanlige mengder av flere andre metaller i forhold til det omkringliggende miljøet, så som bly, kobolt, nikkel, kobber, germanium, kalsium og wolfram. Dette ble betraktet som ytterligere bevis på deres utenomjordiske opphav og da særlig fra asteroider.

Kjemiske analyser av myrlendt terreng i området viste også atskillige anomalier som anses å være konsistente med en ned-

slags- hendelse. De isotopiske signaturene av stabile isotoper av karbon, hydrogen og nitrogen i lag fra 1908 ble funnet å ikke være i samsvar med isotopforholdene målt i tilstøtende lag, og denne anomalien ble ikke funnet i myrer utenfor nedfallsområdet. Området med myrlendt terreng som viser disse anomaliene inneholder også en uvanlig høy andel med grunnstoffet iridium, tilsvarende det iridiumlaget som er funnet i den såkalte K-T-overgangen (rester etter

Ytterst til venstre: 4 bilder som viser forskjellige partikler som er funnet i trærne (kvaen) i nedslagsfeltet ved Tunguska. Forstørrelse ca. 5000-6000 ganger. Skalaen (hvit stripe) tilsvarende 10 µmeter.
Til venstre: Et bilde som viser diamant-graftitt dannelsen i jordoverflaten som følge av eksplosjonen.

Tre bilder fra en datasimulering. Et legeme med 5 Mt kinetisk energi disintegrerer og eksploderer i 13 kilometers høyde, og sender en supersonisk sjokkbølge mot bakken.

M. Boslough & D. Crawford / Sandia National Laboratories

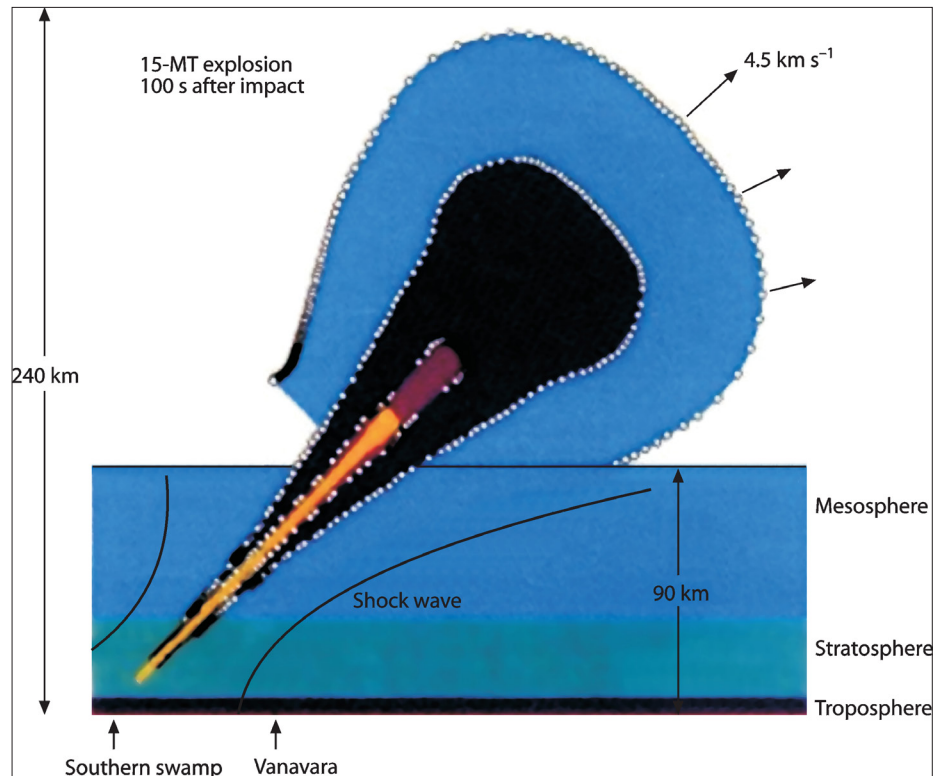
det store meteoritnedslaget for 65 millioner år siden og som blant annet utryddet dinosaurer. Disse uvanlige isotopforholdene antas å stamme fra rester av nedslagslegemet som ble avsatt i myrene. Man tror at nitrogenet ble avgitt i form av sur nedbør (regn), et antatt resultat av eksplosjonen.

Forskjellige teorier

Meteoreksplosjon i atmosfæren

I det vitenskapelige miljøet er den foretrukne forklaringen på hendelsen at en meteor eksploderte i en høyde av 6-10 kilometer over jordoverflaten.

Meteorider fra det ytre rom kommer inn i jordatmosfæren hver dag, vanligvis med en fart på mer enn 10 kilometer pr. sekund (36 000 kilometer i timen). De fleste er ganske små, men innimellom kommer det noen som er større. Varmen som utvikles under kompresjonen av luft foran meteoren når den beveger seg gjennom atmosfæren er intens og de fleste meteorene brenner opp eller eksploderer før de treffer bakken. Siden siste halvdel av det 20. århundret har overvåking av Jordens atmosfære vist at slike meteoreksplosjoner i atmosfæren skjer forholdsvis ofte. En steinmeteorid med en diameter på rundt 10 meter kan forårsake en eksplosjon tilsvarende ca. 20 kilotonn, omtrent det samme som atombomben Fat Man som ble sluppet over Nagasaki. Data som er offentliggjort fra U.S. Air Force's Defense Support Program indikerer at slike

En annen datasimulering som viser sjokkbølgen på jordoverflaten og i atmosfæren i et scenario med en 15 Mt eksplosjon.

eksplosjoner finner sted høyt oppe i den øvre atmosfæren mer enn én gang i året. Tunguskaliknende megatonnhendelser er mye sjeldnere. Astronom og asteroideekspert Eugene Shoemaker har beregnet at slike hendelser finner sted én gang hvert 300 år.

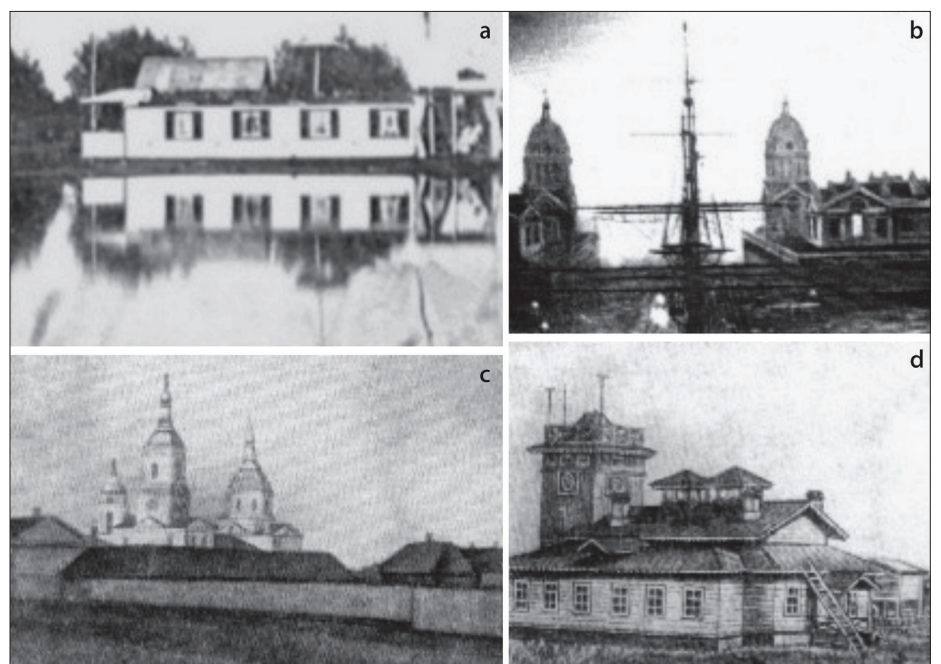
Sjokkmønstre

Eksplasjonens effekter på trær nær episenteret (eller retttere sagt hyposenteret – jordoverflaten rett under eksplosjonen) ble gjentatt ved atmosfæriske kjernefysiske

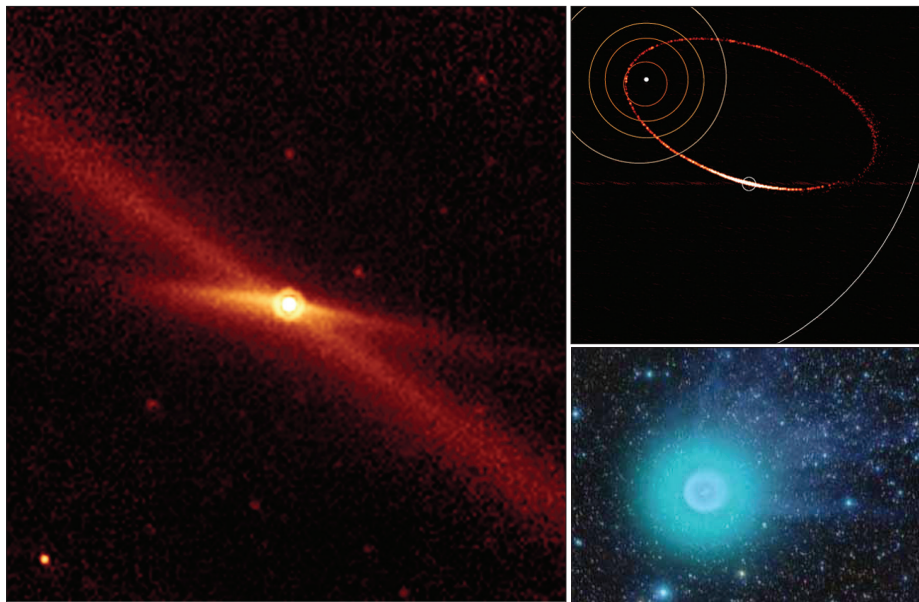
testsprenninger i 1950- og 1960-årene. Disse effektene er forårsaket av sjokkbølgen som oppstår ved store eksplosjoner. Trærne som befinner seg rett under eksplosjonen blir renket for greiner og blader i det sjokkbølgen beveger seg vertikalt nedover, mens trær lenger borte blir blåst overende fordi sjokkbølgen inntar en mer horisontal retning når den treffer dem.

Eksperimenter utført i Sovjet i 1964 og -65, med modeller av skog (laget av fyrstik-

Fortsettelse på neste side

Fotos tatt i løpet av den første lyse natten, 30. juni 1908: a) Armagh, Irland; b) Greenwich, London; c) Tambov, Russland; d) observatoriet i Kirensk tidlig på 1900-tallet.

Til venstre: Komet Encke lekker ut minifragmenter, som legger seg som et støvbånd i omtrent samme bane rundt Solen som kometen. Båndet strekker seg diagonalt over hele bildet. Til høyre, øverst: Kometens bane i Solsystemet. Nærmest Solen kommer den innenfor Merkurs bane og bruker bare 3,3 år på et omløp.

ker) og små ladninger med eksplosivt materiale som gled nedover på tråder, produserte sommerfuglformete sjokkmønstre som hadde slående likhet med mønsteret funnet ved Tunguska. Eksperimentene antydte at objektet hadde kommet inn i en vinkel på omtrent 30 grader i forhold til bakken og 115 grader fra nord (azimuth)(det vil si fra øst-sørøst mot vest-nordvest) og hadde eksplodert oppe i luften.

Asteroide eller komet?

Sammensetningen av Tunguskalegemet er fremdeles et kontroversielt spørsmål. I 1930 foreslo den britiske astronomen Francis ("Fred") J.W. Whipple at Tunguskalegemet var en liten komet. En kometliknende meteoritt, bestående for det meste av is og støv, kunne ha fordampet fullstendig ved ferden ned i Jordens atmosfære, uten å etterlate seg synlige spor. Komethypotesen ble ytterligere understøttet av den lysende nattehimmelen (eller "himmelglød" eller "strålende netter") som ble observert over Europa i mange netter etter nedslaget. Dette kunne sannsynligvis forklares med at støv og is hadde blitt spredd fra komethalen over den øvre del av atmosfæren. Komethypotesen ble etter hvert allment akseptert av sovjetiske Tunguskaforskere i 1960-årene.

I 1978 foreslo den slovakiske astronomen Ľubor Kresák at objektet var et fragment av den kortperiodiske Komet Encke, som er opphavet til Beta Taurid meteorsvermen; Tunguskahendelsen falt sammen i tid med maksimum av den svermen. Omtrentlig bane, kurs og innfallsvinkel til objektet var også konsistent med hva som kunne forventes av et slikt fragment. Det er nå kjent at legemer av denne typen eksploderer

relativt hyppig i høyder fra noen titalls opp til hundretalls kilometer over jordoverflaten. Militære satellitter har observert disse eksplosjonene i flere tiår.

I 1983 offentliggjorde astronomen Zdeněk Sekanina en forskningsartikkel hvor han kritiserte komethypotesen. Han påpekte at et legeme sammensatt av kometmateriale som falt gjennom atmosfæren med en slik lav innfallsvinkel, rakst skulle ha disintegrert, mens Tunguskaobjektet holdt seg tilsynelatende intakt helt ned i den lavere del av atmosfæren. Sekanina argumenterte for at bevisene pekte mot et tett, steinete objekt, sannsynligvis med opprinnelse blant asteroidene. Denne hypotesen ble ytterligere styrket i 2001 da Farinella, Foschini, et al offentliggjorde en grundig undersøkelse hvor det ble funnet at objektet hadde kommet inn i en bane som pekte i retning av asteroidebeltet.

Farinella, Foschini, et al tok for gitt at eksplosjonen var forårsaket av et enslig legeme og at dette beveget seg i en lukket bane omkring Solen. De benyttet all den informasjon om Tunguskahendelsen som var tilgjengelig fra jordskjelvmålinger, trykkgemålinger, ødeleggelsen av skogen i området og øyevitneskildringer. De fant da frem til nøyaktig når og hvor det skjedde, og all informasjon angående trærne ga kunnskap om den energimengden som eksplosjonen frigjorde. De fikk også en viss peiling på hvor høyt objektet befant seg da det gikk i oppløsning. Stor høyde og stor fart, men liten masse kunne tyde på at en komet hadde vært på ferde, mens lav høyde, liten fart og stor masse tilsa at en meteor passet best. Ved dynamiske beregninger prøvde de å få frem alle mulige baner som var forenlig med

denne kunnskapen. Hovedkonklusjonen ble at det er 83 % sannsynlighet for at banen samsvarer med at objektet kommer fra asteroidebeltet. Bare 17 % gir baner som tyder på at kilden til hendelsen var en komet.

Forskere som støttet komethypotesen har foreslått at objektet kunne ha vært en gammel, utdødd komet med en overflate (eller skorpe) som bestod av stein som gjorde at den kunne trenge gjennom atmosfæren.

Hovedinnvendingen mot asteroidehypotesen er at et objekt bestående av stein skulle ha resultert i et stort krater der den traff bakken, men et slikt krater er ikke funnet. Det har vært spekulert om at asteroidens ferd gjennom atmosfæren gjorde at trykk og temperatur bygget seg opp til et punkt der asteroiden plutselig disintegrerte i en stor eksplosjon. Ødeleggelsen måtte ha vært så omfattende at det ikke ble noen rester av noen særlig størrelse, og at materialet som ble spredd i den øvre atmosfæren under eksplosjonen ville ha forårsaket de lyse nettene. Modeller publisert i 1993 antydte at steinlegemet kunne ha vært rundt 60 meter i diameter, med fysiske egenskaper tilsvarende et sted mellom en såkalt vanlig chondritt og en karbonrik chondritt, det vil si med mindre tetthet (og hardhet) enn en ren steinmeteoritt. En jernmeteoritt, som har enda større tetthet, er utelukket ifølge flere forskere.

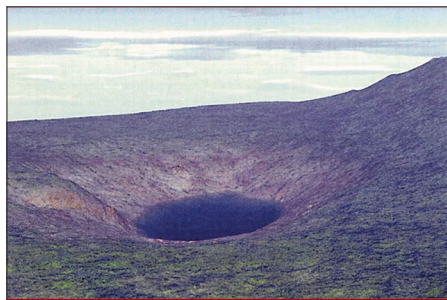
Christopher Chybra og andre har foreslått en prosess med hensyn til hvordan en steinmeteoritt kunne ha fremvist de karakteristika som Tunguskaobjektet hadde. Modellene viser at når kreftene som motvirker et legemes fall i atmosfæren blir større enn de kreftene som holder den sammen, går den i plutselig oppløsning, og frigjør nesten hele dens energi på en gang. Resultatet er intet krater og ødeleggelser fordelt over en ganske stor radius bestående av sjokkbølge og varmeutvikling.

På 1990-tallet tok italienske etterforskere kjerneprøver av kvae fra trær som befant seg i nedslagsområdet for å undersøke partikler som var fanget under hendelsen i 1908. De fant høye nivåer av materiale som vanligvis finnes steinasteroider og som sjelden finnes i kometer.

Checo innsjøen

I juni 2007 ble det annonsert at vitenskapsmenn fra universitetet i Bologna hadde funnet en innsjø i Tunguska-regionen som muligens kunne være krater oppstått ved hendelsen. De bestrider ikke at Tunguskalegemet eksploderte oppe i atmosfæren, men tror at et en meter stort fragment overlevde eksplosjonen og slo ned i bakken. Checo er en liten bolleformet innsjø som ligger omtrent 8 kilometer nord-nordvest

for hyposenteret. Denne hypotesen er blitt imøtegått av andre spesialister på nedslagskrater. En undersøkelse i 1961 utelukket en moderne opprinnelse til innsjøen, da man fant at tilstedeværelsen av flere meter med siltavsetninger på bunnen, noe som kunne tyde på en alder på minst 5000 år. Imidlertid peker en nyere undersøkelse på at bare en meter eller så kan tilskrives "normal sedimentering i innsjøer", med en dybde som indikerer en mye yngre innsjø, omtrent 100 år gammel. Undersøkelser av bunnen gjort med ekkolodd gir støtte til hypotesen om at innsjøen ble til under Tunguskahendelsen. Ekkoloddmålingene viste at bunnen var kjegleformet, noe som er konsistent for et nedslagskrater. Magnetometermålinger indikerer at det ligger et meterstort stykke med stein under innsjøens dypeste punkt, noe som kan være et fragment av hovedlegemet. Endelig peker innsjøens lengdeakse mot Tunguskaeksplosjonens hyposenter, ca. 8 kilometer unna, noe som ytterligere kan indikere en sammenheng. Det arbeides fremdeles ved Cheko for å bestemme dens

Over: Cheko innsjøen sett fra luften. Høydeforskjellene er overdrevet og perspektivet justert. **Til høyre:** Seismisk bilde som viser et snitt av sjøen og bunnen i øst-vest retning. **Under:** Luftfoto av Cheko med inntegnede bathymetriske linjer (2 meter mellom kotene). Dimensjonene på sjøen er: 708 meter lang, 364 meter bred, ca. 50 meter dyp.

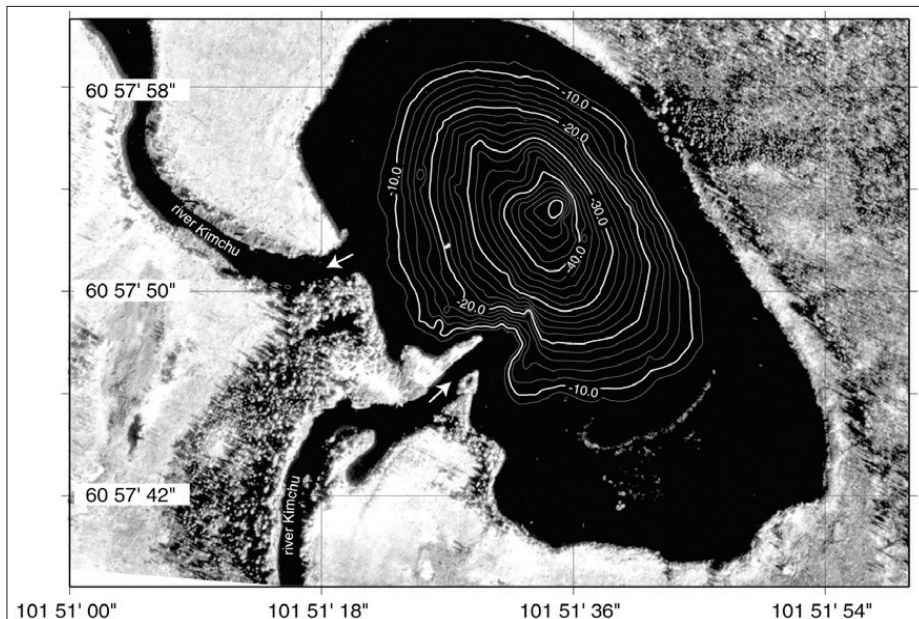
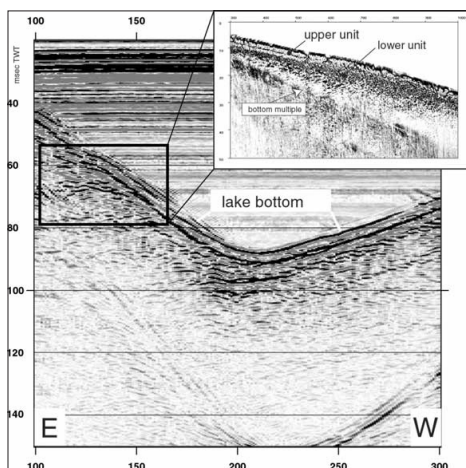
opprinnelse.

Imidlertid er det andre som mener at sjøens avlange form peker mot at den kan være et nedslagskrater, da det forventes at den da ville ha vært sirkulær. Et prosjektil fra eksplosjonen ville ha styrtet bratt ned (tilnærmet vertikalt) og laget et sirkelformet krater. Man kan heller ikke se noe til den ringen av rester fra nedslaget som er typisk for nedslag. Trærne ved bredden av sjøen er også mer enn 100 år gamle. De burde ha ligget flate eller vært begravd under masser av stein og jord hvis et nedslag hadde funnet sted.

Spekulative hypoteser

Vitenskapelig forståelse for hvordan meteoritter oppføres seg i atmosfæren var mye mer begrenset de første tiårene av det 20. århundret. På grunn av denne mangelen på kunnskap, i tillegg til mangelen på vitenskapelige data om Tunguskahendelsen grunnet sovjetisk hemmeligholdelse under den kalde krigen, ga dette seg utslag i at mange andre hypoteser for Tunguskahendelsen kom frem, hvorav ingen har funnet aksept i vitenskapelige kretser.

Verdens ende?

"Kanskje den tidligste bredt aksepterte teorien om Tunguskaeksplosjonen var at dette var verdens ende. Ettersom minuttene gikk ble denne teorien forkastet til fordel for andre, mindre endetidspregete teorier, frem til i dag hvor man skal lete lenge etter noen som virkelig tror at verden opphørte å eksistere om morgenen, den 30. juni 2008..." K. Zahnle, *Nature* **383**, 674-75 (1996)

I følge G.K. Kulesh, sjef for Kirensk meteorologiske stasjon: "Bøndene i landsbyen [Korelina] ble så oppbrakt over nedslaget at de sendte en delegasjon til byen til den lokale presten for å spørre om verdens undergang var nær forstående, [og] hvordan de forbedret seg på dette i Kirensk."

Naturlig H-bombe

I 1989 foreslo D'Alessio og Harms at noe av deuteriumet i en komet som kom inn i Jordens atmosfære kunne ha undergått en fusjonsreaksjon, og etterlatt seg en tydelig signatur i form av karbon-14. De konkluderte imidlertid med at enhver utløsning av kjerneenergi ville ha vært nesten neglisjerbar.

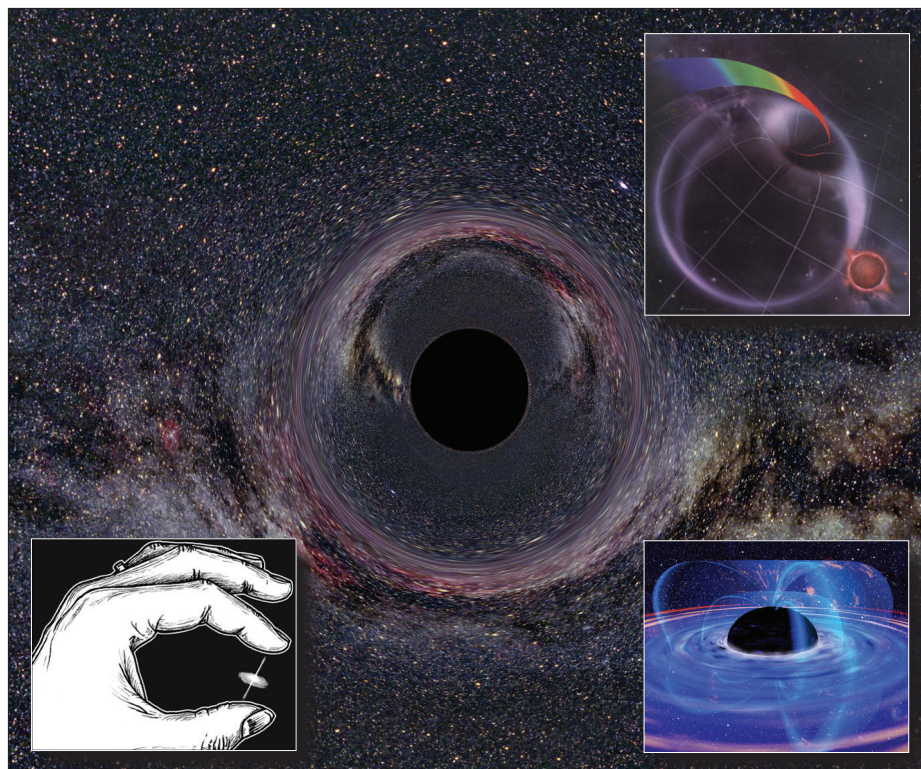
Uavhengig av D'Alessio og Harms foreslo César Sirvent i 1990 at en deuteriumkomet, det vil si en komet bestående av unormalt høy konsentrasjon av deuterium, kunne ha eksplodert som en naturlig hydrogenbombe, og generert mesteparten av den energien som ble avgitt. Rekkefølgen ville først være en mekanisk eller kinetisk eksplosjon, som så utløste en termokuleær reaksjon.

Disse forslagene er ikke i samsvar med kjennskapet til sammensetningen av kometer, samt temperatur og trykk nødvendig for å starte en kjernefusjon. Undersøkelser har vist at konsentrasjonen av radioaktive isotoper i nedslagsfeltet heller ikke er i samsvar med de som er forventet etter en kjernefysisk reaksjon, hverken fusjon eller på andre måter.

Svart hull

I 1973 foreslo Albert A. Jackson og Michael P. Ryan, fysikere ved University of Texas, at Tunguskahendelsen var forårsaket av et "lite" svart hull (rundt 10^{17} kg to 10^{19} kg) som gikk gjennom Jorden. Hullet ville ha passert gjennom Jorden som en kniv i varmt smør og kunne teoretisk gitt opphav til ødeleggelsene i Sibir. Men denne hypotesen fikk snart flere skudd for baugen, blant annet fra de to forskerne William H. Beasley og Brian A. Tinsely da de i 1974 påpekte at det ikke var noen "utgangshendelse" – en annen eksplosjon der det svarte hullet, etter å ha gått gjennom Jorden, skjøt ut på den andre siden på sin ferd tilbake til rommet. Dette skulle eventuelt ha funnet sted i Sørishavet,

Fortsettelse på neste side

Svart hull: Noen har lansert idéen om at Tunguskahendelsen var forårsaket av et lite svart hull som traff Jorden i Sibir. Teorien er imidlertid tilbakevist.

omtrent 10 grader vest for Drakepassasjen. Det var heller ikke målt noen kontinuerlige seismiske forstyrrelser som ville ha oppstått langs hulllets vei gjennom mantelen.

Denne hypotesen ble forøvrig brukt av Larry Niven i science fiction historien *The Borderland of Sol*, i sin roman *Earth*, i tillegg til Bill DeSmedt i sin roman *Singularity*. Den er også brukt i Dan Simmons *Hyperion Cantos* romaner.

Antistoff

I 1965 foreslo Cowan, Atluri og Libby at Tunguskahendelsen var forårsaket av annihileringen av et stykke antimaterie som kom

inn fra rommet. Imidlertid, i likhet med de andre hypotesene diskutert i dette avsnittet, tar denne ikke hensyn til funnene av mineraler avsatt i eksplosjonsområdet. Videre, astronomisk sett, foreligger det ikke noe bevis for eksistensen av slike biter med antistoff i vår del av Universet. Hvis slike objekter eksisterte, skulle de konstant ha produsert svært energirik og voldsom gammastråling grunnet annihilering (utsletting) mot vanlig materie i det interstellare medium. Slike gammastråler er aldri blitt observert.

UFO-krasj

En del UFO-tilhengere har påstått at

Tunguskahendelsen var resultatet av at et romskip eksploderte eller til og med at et utenomjordisk våpen ble avfyrt for å "redde Jorden fra en umiddelbar fare." Disse påstandene synes å komme fra en science fiction historie ført i pennen av den sovjetiske ingeniøren Alexander Kazantsev i 1946. Her beskrev han hvordan et atomdrevet romskip fra Mars, på jakt etter ferskvann fra Bajkalsjøen, på ulykksalig vis eksploderte i atmosfæren. Denne historien var inspirert av Kazantsevs besøk i Hiroshima høsten 1945, hvor han hadde sett mange av de samme typer ødeleggelser som ved Tunguska. Dette inkluderte en sopppformet sky og svart regn etter eksplosjonen, samt at trærne ved hyposenteret hadde grenene skrellet av, men sto fremdeles oppreist.

Feliks Zigel, foreleser i astronomi og deltid UFO-etterforsker, tok opp idéene fra Kazantsev og fremførte dem – ikke som science fiction, men som science fact. Han var særlig aktiv på 1960- og 1970-tallet og fikk ganske mange tilhengere, spesielt i Vesten. Han var ikke kjent for å være spesielt kritisk overfor sine kilder.

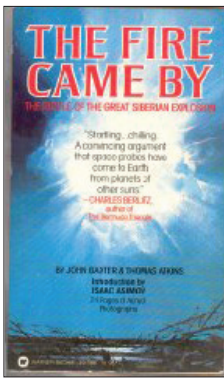
Fysikkprofessor (!) Aleksei Zolotov fulgte opp med å hevde at et (annet?) romfartøy med utenomjordiske vesener hadde kommet på besøk, men at de kom ut for et uhell og at fartøyet ble tilintetgjort. Zolotov påstod at vesenene måtte ha vært svært vennligsinnede og samtidig presisjonsmanøvrert farkosten siden de greide å sette kursen ned mot de særdeles tynt befolkede områdene i Sibir. Bakgrunnen for hans påstander var blant annet at han fant "unormal radioaktivitet" i prøver fra nedslagsfeltet, noe som ingen andre forskere var i stand til å reproducere, merkelig nok.

Mange hendelser i Kazantsevs historie ble senere forvekslet med de faktiske

Liknende hendelser: Tunguskahendelsen er den kraftigste, men ikke det eneste større meteorittnedslag i moderne tid. Et utvalg liknende hendelser følger nedenfor. Listen gir ikke et helt korrekt bilde av situasjonen, siden registrering av eksplosjonsstyrken til meteoritter er av ganske ny dato.

Dato	Sted	Styrke (i TNT ekvivalenter)	Høyde	Anmerking
30. juni 1908	65 km VNV for Vanavara, i Krasnojarsk Krai, Russland	10-15 Mt	8,5 km	Tunguskahendelsen
13. aug. 1930	Curuçá elveområde, Amazonas, Brasil	0,1-1,0 Mt		
31. mai 1965	Sørøst Canada	600 t	13 km	1 g materiale funnet fra meteoritten
17. sep. 1966	Lake Huron, Michigan, USA	600 t	13 km	Intet materiale funnet fra meteoritten
5. feb. 1967	Vilna Alberta, Canada	600 t	13 km	To veldig små fragmenter funnet - 48 mg og 94 mg. Oppbevart ved University of Alberta, Edmonton
22. sep. 1979	Sørlige Indiske hav	2 kt		Vela-episoden. Kan ha vært en atom-bombesprengning
19. aug. 1993	Lugo, Nord-Italia	> 10 kt		
18. jan. 1994	Cando, Spania			
6. juni 2002	Stillehavet mellom Libya og Hellas	26 kt		
25. sep. 2002	Bodaybo, Russland	0,5-5 kt		Vitim-hendelsen

hendelser ved Tunguska. Hypotesen om et atomdrevet romskip fra Mars ble videreformidlet av TV-kritikerne (!) Thomas Atkins og John Baxter i deres bok *The Fire Came By* (1976). I en TV-serie fra 1998, *The Secret KGB UFO*

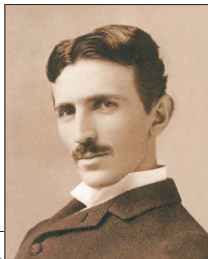
Files (Phenomenon: The Lost Archives), sendt på Turner Network Television, ble Tunguskahendelsen kalt "det russiske Roswell.", og hvor det ble påstått at rester av et krasjet UFO var plukket opp fra stedet. I 2004 påstod en gruppe fra det såkalte Tunguska Space Phenomenon Public State Fund å ha funnet vraket av et utenomjordisk romskip på stedet.

En annen russisk UFO-tilhenger, Henry Gris, har samarbeidet med Atkins og villig videreformidlet Zolotovs idéer. Uten motforestillinger hadde romskipshypotesen en høy stjerne også hos Gris.

Tilhengerne av UFO-hypotesen har aldri vært i stand til å komme med tilstrekkelig bevis for sine påstander. Man bør merke seg at Tunguskaområdet befinner seg i nedslagsfeltet for Baikonur oppskytningskomplekset og har mange ganger blitt truffet av russiske raketter, spesielt etter den mislykkede oppskytingen av den femte Vostok testferden 22. desember 1960. Nyttelasten landet nær Tunguska nedslagsfeltet, og et team av ingeniører ble sendt ut i området for å hente inn kapselen og de to romhundene (som overlevde). Denne hendelsen kan ha vært opphav til senere historier om funn og (hemmelig) militær oppsamling av krasjede utenomjordiske romskip, tilsvarende det som i USA har fått betegnelsen "crash/retrieval" – saker.

Tesla

Også elektroingeniør Nikola Tesla har vært satt i samband med Tunguska. Noen har postulert at eksplosjonen

Nikola Tesla og hans Wardencliff-tårn hadde en finger med i spillet når det gjaldt Tunguskahendelsen - tror noen.

ble forårsaket ved at Tesla brukte sitt såkalte Wardencliff-tårn, en innretning i Colorado, USA, som skulle være i stand til trådløst å transportere elektrisk energi. Påstanden er mildest talt kontroversiell.

Geofysiske prosesser

Astrofysikeren Wolfgang Kundt har foreslått at Tunguskahendelsen var forårsaket av et plutselig utslipp og påfølgende eksplosjon av 10 millioner tonn med naturgass fra jordskorpen. Den tilsvarende Verneshot hypotesen er også blitt foreslått som en mulig årsak til Tunguskahendelsen.

Et Verneshot ("Vernesludd") – oppkalt etter den franske forfatteren Jules Verne) er et hypotetisk vulkansk utbrudd forårsaket av oppbygging av gasser under stabile deler av kontinentalsokkelen (et såkalt kraton). En slik hendelse kan være kraftig nok til

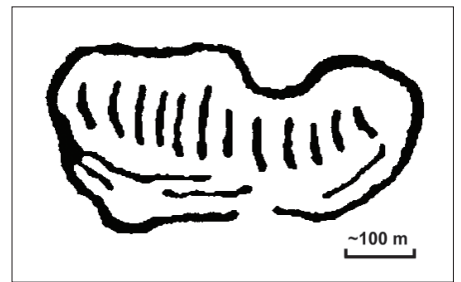

Et Verneshot er oppkalt etter Jules Vernes idé fra boken *Reisen til Månen*, hvor en stor kanonkule (med de reisende inni) ble skutt ut fra en svær kanon.

å sende ekstreme mengder med materiale fra jordskorpen og mantelen opp i atmosfæren. Teorien er imidlertid kontroversiell og er egentlig bare foreslått som et mulig eksempel.

Tunguska og global oppvarming

I 2006 la Vladimir Shaidurov ved det russiske vitenskapsakademiet frem hypotesen om at Tunguskahendelsen kunne ha initiert den globale oppvarmingen av atmosfæren de siste 100 år. Han pekte på hvordan mengden med iskrystaller i stor høyde - "utslipp" fra eksplosjonen - kunne ødelegge lagene med tynne, høytliggende skyer i mesosfæren (som ligger 50-90 kilometer over jordoverflaten). Disse skyene reduserer mengden solstråler som når jordoverflaten med oppvarmende effekt.

Objektet: Ifølge dr. Andrei Ol' khovatov er dette den eneste kjente tegning av Tunguskameteoren "i flukt" som er laget av et øyenvitne. Tegningen ble laget av T.N Naumenko fra Kezhma, omtrent 215 kilometer sør-sørøst fra episenteret. Han beskrev meteoren som en "lysterk sky på størrelse med Månen". Omtrentlig størrelse på objektet er angitt ved målestokken. Dette størrelsesestimater avviker en del fra de fleste andre, som varierer mellom 20 meter opp til rundt 60 meter.

At et øyenvitne kunne tegne en såpass detaljert tegning av en meteor i fart, antyder at objektets hastighet helt på slutten av sin ferd kan ha vært ganske lav. Enkelte forskere tror at den bare var i overkant av 2 kilometer pr. sekund.

Tilfeldig eller ikke, men målinger fra slutten av 1800-tallet har vist at den globale gjennomsnittstemperaturen hadde en svakt synkende tendens til like etter århundreskiftet. Mellom 1905 og 1909 målte man plutselig en svak, men tydelig økning og som siden har vært fremherskende, med en aksellererende økning de siste par tiår.

Fremtiden

Mye er fremdeles usikkert og ukjent omkring det som en gang skjedde i Tunguska. Men en ting er sikkert: Jorden vil før eller siden på nytt være midt i skuddlinjen for et himmellegeme som raser mot oss fra det ytre verdensrom. Vi vet ikke hvor og når det vil skje, bare at det vil skje. Nedslaget til en stein- eller isblokk på størrelse med den som kom inn over Sibir i 1908, vil bli gjenstand for flittig forskning og gi ny kunnskap. Er legemet av den størrelsen som utryddet dinosaurerne etter nedslaget ved Yucatán-halvøya i Mexico, vil menneskene følge i kjempeøglenes fotefar.

**Abonner på
UFO!**

Frykt og avsky i New Hampshire

Hill-saken i nytt perspektiv

Av Peter Rogerson

I september 2000 arrangerte Karl Pflock og Peter Brookesmith en konferanse for interesserte i den berømte Betty og Barney Hill-saken. Konferansen ble avholdt i Indian Head Inn i New Hampshire, USA, nær ved det stedet hvor den påståtte bortførelsen fant sted i 1961.

I tillegg til de to redaktørene deltok Robert Shaeffer, Dennis Stacey, Thomas E. Bullard, Hilary Evans, Greg Sandow, ordstyrer Marcello Truzzi, sponsor Joe Firmage, samt Betty Hill og hennes niese Kathleen Marden.

Innleggene på minikonferansen er nå utgitt i boken **Encounters at Indian Head: the Betty and Barney Hill UFO Abduction Revisited**. Boken inneholder også bidrag fra Martin Kottmeyer og Walter N. Webb, mens Sandows innlegg er utelatt.

Det er sannsynligvis den første detaljerte nyetterforskning av Hills beretning på mange år, og de forskjellige foredragsholderne presenterte deres egne opplysninger om saken.

Dennis Stacey hadde gjennomgått litteraturen og la frem det som nok var den best funderte versjonen av historien, hvor det ellers er utallige uoverensstemmelser i originalene. Allerede helt i starten av konferansen

fikk man en overraskelse. På et avgjørende punkt i Barneys første observasjon, hvor han i de offentliggjorte beretningene fortalte at han grep en donkraft som beskyttelse, er det nå klart at han i stedet tok en kaliber .22 pistol, som han hadde gjemt i bagasjerommet. Dette er en viktig opplysning, siden det er forbudt å ha skytevåpen med seg inn i Canada. Det er også et svært viktig punkt i beretningen, som andre etterforskere ikke har sett på før.

Møteleder Marcello Truzzi gjennomgikk argumentene for og imot historien, og hvilke slutninger man kan dra for at en påstand blir bemerkelsesverdig. Han kom med et meget interessant poeng: Ville noen reise tiltale mot en antatt kriminell på grunnlag av et så svakt bevismateriale som i Hill-saken? Truzzi hevder at ufologer er villige til å akseptere Hills påstander på grunn av og ikke på tross av deres usedvanlige natur. Det ser ut til å være korrekt, for når man for eksempel spør

ufologer om de ville akseptere en påstand fra en fremmed om at han både er prinsesse Diana og Hillary Clintons elsker og har kjenskap til diverse hemmeligheter, ville de på bakgrunn av de foreliggende opplysningene svare nei. Med UFOer er det annerledes. Det er med andre ord åpenbart slik at jo mer usedvanlige påstandene er, jo svakere bevis kreves det.

Innleggene på minikonferansen kunne klart inndeles i grupper: Hilary Evans', Peter Brookesmiths og Martin Kottmeyers psykososiale tilnærming til emnet, Sheaffers skeptiske tilnærming og Bullards, Pflocks og Webbs mer troende.

Brookesmith og Pflock hadde tydeligvis brukt mange timer på å gjennomgå kart og hadde begge kjørt Hills rute atskillige ganger. Selv etter disse turene var de ikke enige om hvorvidt det var tale om manglende tid eller ei.

Fortsettelse på side 16

Betty Hill på det stedet hvor bortførelsen fant sted. (Foto: Kathleen Marden)
Til høyre: New Hampshire med "observasjonsruten" inntegnet: Fra Groveton (første observasjon) via Cannon Mountain og Indian Head (selve bortførelsen) til siste kontakt nær Plymouth.

Betty og Barney Hill-saken kort fortalt

Natten mellom den 19. og 20. september 1961 var ekteparet Betty og Barney Hill på vei hjem fra Canada til Portsmouth i staten New Hampshire i USA. På et tidspunkt under kjøreturen oppdaget de en kraftig stjerne på den klare nattehimmelen. Lyset fortsatte med å følge bilen, og de stanset flere ganger for å se nærmere på det gjennom kikkert.

Plutselig fløy lyset i en stor bue og endte med å fly rett mot dem. Nå kunne de se at det var et skiveformet objekt. Barney stanset bilen og steg ut. Objektet kom langsomt nærmere. Til slutt svedde det 20 meter over bakken og bare 30 meter fra bilen. Barney kunne se en rekke vinduer på objektet, og bak dem så det ut som om det var flere vesener i sorte uniformer.

Plutselig fikk Barney panikk. Han skrek: "De bortfører oss. De bortfører oss!" Deretter sprang han inn i bilen, trakket på gasspedalen og kjørte nedover hovedveien i rasende fart. Ingen av dem så tilbake med det samme. Da Betty litt etter rullet ned sideruten og kikket bakover, var objektet borte.

Ekteparet hadde bare kjørt i ganske kort tid, da de hørte en serie bipelyder. Hvert bip fikk bilen til å ryste...

Da de kom hjem var det morgen. De var enige om ikke å fortelle noen om opplevelsen. Men nattens mareritt bekymret

dem. De forstod ikke hvorfor de var kommet to timer senere hjem enn forventet. Det så ut som om de hadde mistet to timer. Hvorfor?

I den følgende tiden led Barney av søvnløshet, angst og magesår. Betty hadde mareritt hver natt om et stort fartøy, hvor hun ble undersøkt. Til slutt søkte de hjelp hos en lege som hjalp dem så godt han kunne. Senere henviste ham dem til dr. Benjamin Simon, som var en kjent psykiater i Boston og spesialist i hypnotisk terapi ved behandling av psykiske sykdommer og hukommelsestap. I det neste halve året besøkte Betty og Barney psykiateren en gang i uken.

Under hypnose ble det tilsynelatende avslørt hva som skjedde i de to "forsvunne" timene: Etter at ekteparet hadde hørt bipelydene, kjørte de inn på en sidevei og gjennom en skog, der de stanset ved en lysning. Objektet sto på bakken midt i lysningen. En gruppe ufonauter kom mot dem og førte dem om bord i fartøyet. Her ble de begge undersøkt svært grundig. Ufonautene tok blant annet prøver av hår, fingernegler og avskrapninger av Bettys hud og en sædprøve fra Barney.

Etter undersøkelsen ble paret ført tilbake til bilen, og så hørte de igjen bipelyder...

— Kim Møller Hansen

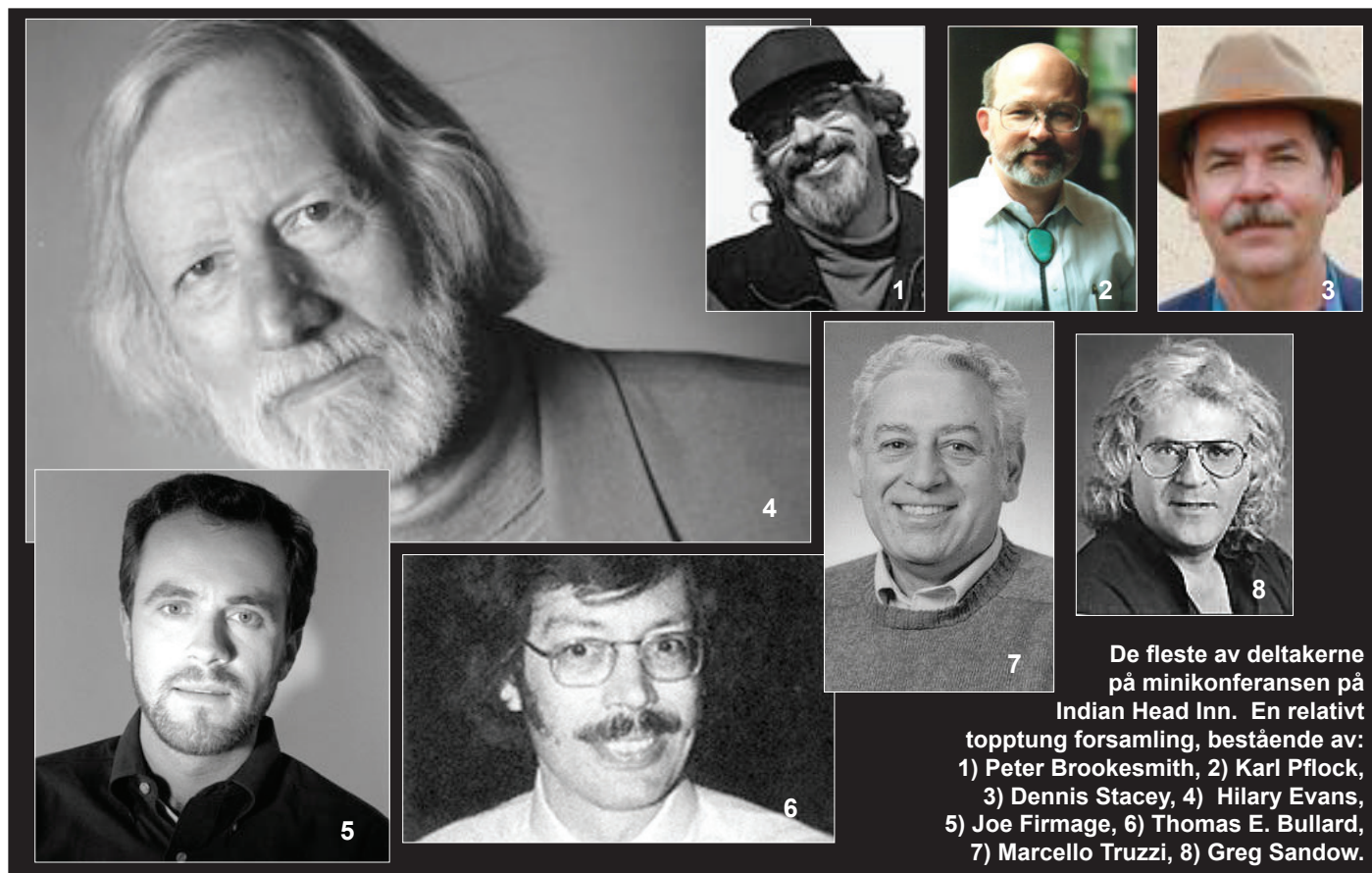

Til venstre: Dr. Benjamin Simon, som brukte hypnoterapi for å gjenkalle opplevelsene til Hill-ekteparet.

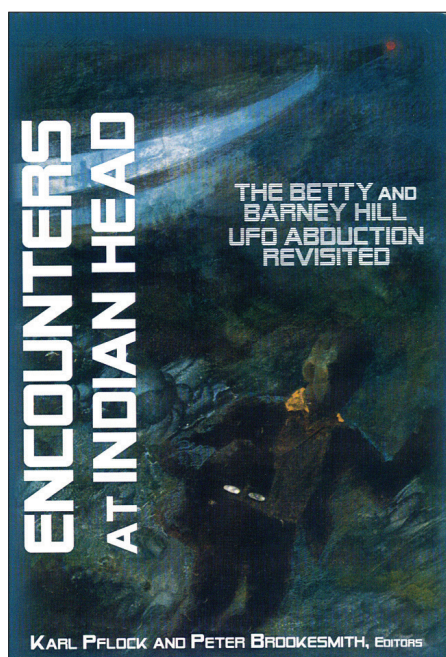

"The Outer Limits/The Bellerro Shield" 10. feb. 1964.

Over: Skisser av de fremmede, laget av David Baker, på bakgrunn av intervju med Barney og Betty Hill. Deres opplevelse ble gjennom hypnose gjenkalt 12 dager etter TV-selskapet ABC sendte episoden "The Bellerro Shield" i science fiction-serien "The Outer Limits" (henholdsvis 10. og 22. februar 1964). I denne episoden opptre en alien med øyne og en oppførsel som matcher den alien som Barney første gang fortalte om under hypnose (22. februar), og som gav ham nattlige mareritt. Noen etterforskere er av den oppfatning at denne TV-episoden var sentral i Barneys (og tildels Bettys) gjenkalling av sine opplevelser, selv om det er usikkert hvorvidt noen av dem virkelig så programmet.

De fleste av deltakerne på minikonferansen på Indian Head Inn. En relativt topptung forsamling, bestående av: 1) Peter Brooksmith, 2) Karl Pflock, 3) Dennis Stacey, 4) Hilary Evans, 5) Joe Firmage, 6) Thomas E. Bullard, 7) Marcello Truzzi, 8) Greg Sandow.

Karl Pflock og Peter Brooksmith (red.): *Encounters at Indian Head – the Betty and Barney Hill UFO Abduction Revisited*, Anomalist Books, 2007, 311 sider, illustrert, £ 12,00.

Hilary Evans illustrerte med flere forskjellige beretninger hvordan mennesker kan ha forskjellige oppfatninger av faktiske hendelser – og noen endatil merkelige enn Hills.

Brooksmith søkte etter den mytiske betydningen i beretninger om observasjoner av “de fremmede”, og Kottmeyer fortsatte sin jakt på kulturelle kilder.

Sheaffers skeptiske argumenter inneholdt svakheter som Pflock kunne utnytte, men Pflocks eget bidrag var meget svakt og jeg kan ikke la være med å spekulere på om han ikke bare gjennomgikk tingene fordi det var en del av hans kontrakt. Pflock hevdet at en ordrett gjennomgang av Hills beretning fører til den konklusjon at de virkelig ble kidnappet av vesener fra Zeta Reticuli. Problemet er bare at det gjorde de ikke. Hills aliens er faktisk svært enkle aliens, da de er for menneskelige. De likner mer eller mindre på oss, bortsett fra noen få anatomiske forskjeller, mye mindre enn forskjellene mellom mennesker og deres svært nære fettere, sjimpansene. De oppfører seg som mennesker, de har bøker og kart, og opprørske besetningsmedlemmer som bærer uniformer. Deres teknologi var allerede ved å bli foreldet i 1961 – håndtak og veggkart er direkte foreldet nå. Samtalene deres er selvmotsigende. Pflock mener at de fremmedes oversettelsesmaskiner og hukommelses-sletter kan ha fungert svært dårlig, men hvis de fremmede virkelig hadde en oversettelsesmaskin og en hukommelses-sletter, så visste de allerede den gang mer om menneskelig fysiologi og psykologi enn vi selv gjorde, hvorfor reise rundt og bortføre mennesker?

Selvfølgelig kan en eller annen forsøke å redde romskipshypotesen ved å hevde at de egentlige aliens er så fremmedartete og at det som skjer med de bortførte om bord er så ufattelig, at deres hjerne slett ikke kan

forstå det og derfor erstatter det med et mer hverdagslig bilde.

Ekteparet Hills historie virker som et produkt av deres fantasi, fullt av menneskelige forestillinger og menneskelige bekymringer, og det er hva det er. Beretningens elementer er resultatet av ekteparet Hills hverdag, håp og frykt. Noen spor er mer innlysende enn andre. Tydeligst er den kjensgjerning at Betty og Barney Hill ikke var hr. og fru Gjennomsnittsborger – de var noen svært usedvanlige mennesker. Selv i dag er ekteskap mellom ulike raser ikke helt alminnelig, verken i USA eller i England. I 1960, da Hills ble gift, var det fremdeles svært uvanlig. Andelen afroamerikanske innbyggere i New Hampshire var svært liten. Hills kunne meget vel ha vært det eneste sort/hvite ekteparet i hele staten. Det krevde stort mot og innebar en viss risiko. Betty var en kvinne med en sterk personlighet og en jobb med høyere status enn mannens – igjen svært uvanlig. Hun var skilt og hennes første mann hadde også vært gift før. Var hun årsaken til hans første skilsmisse? Vi vet det ikke, ingen har spurt. Vi vet at Barneys skilsmisse var en bitter affære og at den første fru Hill hatet Betty og ville ikke la sine barn møte henne. Man kan godt forestille seg at det å ha “mistet” sin mann til en hvit kvinne må ha vært en svært ydmykende opplevelse for en sort kvinne på det tidspunktet. Man kan kanskje forestille seg den forhånelsen hun følte og de antydninger som fulgte i kjølvannet, for

Bortførelsesopplevelsen som ekteparet Hill fortalte om under hypnose, har dannet skole for alle etterfølgende UFO-bortførelser.

eksempel at Betty og hennes hvite, liberale venner brukte Barney som en symbolsk “neger” for å vise hvor progressive og opplyste de var. Helt sikkert uten grunn, men slike ting gjør vondt.

Barney levde uten tvil under et voldsomt press. Han hadde lang vei til jobben, befant seg i en bitter strid med sin ekskone, og Betty – kan man anta – var ikke den letteste personen å leve sammen med. Det skjedde helt sikkert også andre alvorlige ting på det tidspunktet. Bettys niese husker at Barney ble svært innadvent i denne perioden. Hun, som var et barn den gangen (13 år), forbinder det med bortførelseshistorien, men noe tyder på at den utløsende faktor i virkeligheten fant sted tidligere.

Barney hadde tidligere i livet hatt store problemer. Han hadde hatt problemer med alkohol, og disse vendte tilbake etter observasjonen. Alvorlige alkoholproblemer er ofte et tegn på stress og store problemer. Hva hadde forårsaket stresset og problemene?

Så er det pistolen. Det er vanskelig å se hvilken betydning den hadde uten å vite hvor alminnelige håndvåpen var i 1961 i New Hampshire. Min første tanke var at de ikke var så alminnelige sammenliknet med jaktrifler. Det var ikke et område med høy kriminalitet. Hvis det var tilfelle, kunne man anta at Barney følte seg utsatt. Hills ekteskap, politiske aktiviteter og Bettys arbeid som sosialrådgiver (innen barnevernet) kunne ha ført til trusler. Pistolen, og det at den var omhyggelig gjemt bort, tydet på at Barney følte seg som en jaget mann.

Da reisen, som var dårlig planlagt, begynte, var Barney (og Betty) allerede ganske utmattet og viste tegn på tiltakende stress. Barney følte seg temmelig utkjørt. Vi får nok aldri helt vite hva som nøyaktig skjedde den natten, men stress, utmattelse, sanseforstyrrelser og perioder med mikrosøvn og mikro-REM synes å spille en meget stor rolle.

Bemerk også Barneys reaksjon på lyset på himmelen. Han befinner seg helt klart på kanten av det hysteriske og den totale panikk, i så høy grad at han ikke helt kan

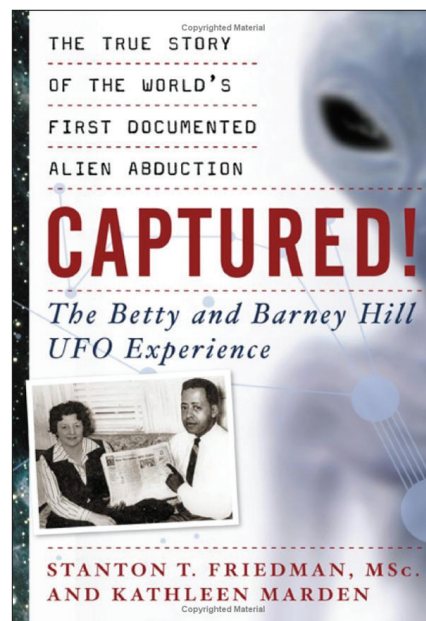
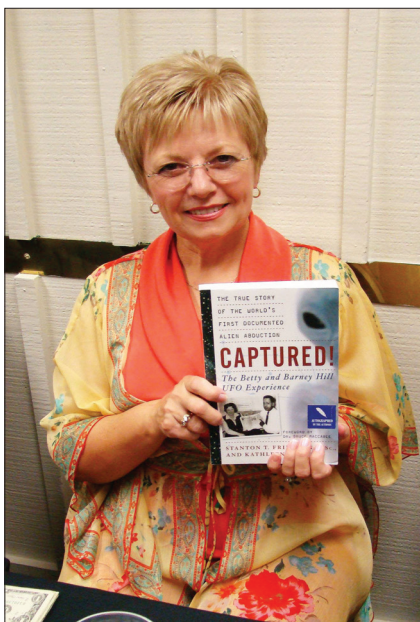
huske hva som skjedde. Hvis hans senere innesluttethet og tilbakevendende alkoholisme osv. stammer fra den natten, behøver vi ikke gå lengre. I stedet for å være mannen som beskytter en liten kvinne, bommet han. Det han fortalte om under sin regresjonshypnose – “uttak av sædvæske” og en sonde i endetarmen – kan meget vel ha en noe mer jordnær forklaring, som for eksempel at han tisset på seg og gjorde i buksene i panikk; en meget traumatisk og skambelagt opplevelse.

For å strø mer salt i såret blir Betty i sine drømmer heltinnen som står ansikt til ansikt med de grå vesenene og setter dem på plass. Viser disse drømmene ikke hvem som hadde buksene på og bestemte hvor skapet skulle stå i den familien?

Hva er det Barney er redd for og som Betty ikke har respekt for? Se på bildene av romvesenene med deres hatter, jakker og bukser, husk kartene og den opprørske besetningen. Det er ikke særlig bruk for kart i romskip, som hopper mellom stjern-

Fortsettelse på neste side

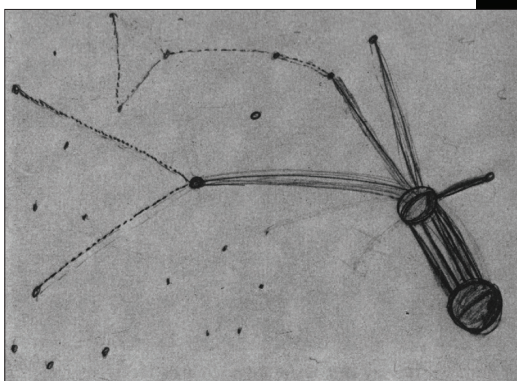
Betty Hills niese Kathleen Marden gav i 2007 ut boken *Captured! The Betty and Barney Hill UFO Experience* (les mer om boken på <http://kathleenmarden.googlepages.com>). Bokens forord er skrevet av den selvnýtende romskipsentusiasten Stanton T. Friedman, som også har satt sitt fingeravtrykk på bokens aggressive kapittel om de personene som setter (berettigede) spørsmål ved ekteparet Hills opplevelse. Mardens velskrevne bok bekrefter at Barney var en syk mann under stort press. Bokens svakhet er at Hills originale beretning mikses sammen med detaljer som først er kommet frem mange år senere under hypnose. Boken avslører også at Betty ikke kunne se forskjell på et landet romskip og en gatelampe. Marden unnskylder likevel Bettys livlige fantasi og manglende bakkekontakt med at hun mistet realitetssansen etter Barneys død i 1969. Men denne unnskyldningen holder likevel ikke. I et brev datert 4. april 1966, skrev Betty: "Barney og jeg kjører jevnlig ut om aftenen. Siden forrige oktober har vi sett våre 'venner' 8-9 ganger for hver tiende tur til Portsmouth ... Sist lørdag kjørte vi en tur i White Mountains, da et UFO dukket opp nær Cannon Mountain omkring 15 meter over bakken og like foran oss. Lyset dets ble svakere, og vi kunne se rekken av vinduer før det ble usynlig." Denne observasjonen er nesten identisk med det første møtet med UFOet i 1961. [Og fant sted like i nærheten av dette observasjonsstedet, red.anm.]

— Kim Møller Hansen

ene gjennom ormehull, bruker rommet og teknikker som den menneskelige hjerne ikke kan fatte. Dette er et bilde av et skip på havet. De er sjøfolk. Hvilke slags sjøfolk stjeler mennesker? Slavehandlere selvfølgelig! Alt dette har vi oversett fordi vi ikke er svarte. Det er den grunnleggende angst som griper Barney. De er skrekkelige vesener som likner oss, og så allikevel ikke helt, og vil gjøre ham til slave. Betty kommer fra den dominerende, hvite kulturen, så hun kunne ikke føle noen redsel for å bli ført tilbake til slaveri. Hun kan konfrontere besetningen. I hennes visjon er sjøfolkene nærmest å betrakte som en gjeng forvirrede pirater.

Under: Det berømte stjernekartet som Betty Hill så på veggen i romskipet og som hun senere tegnet etter hukommelsen. **Til høyre:** Stjernekartet tolket av Marjorie Fish, som viser mange stjerner i Solens nærhet (deriblant hovedstjernene Zeta 1 og 2 Reticuli), kjent av astronomene. En del etterforskere mener at dette mer enn antyder realiteten av Hills opplevelse.

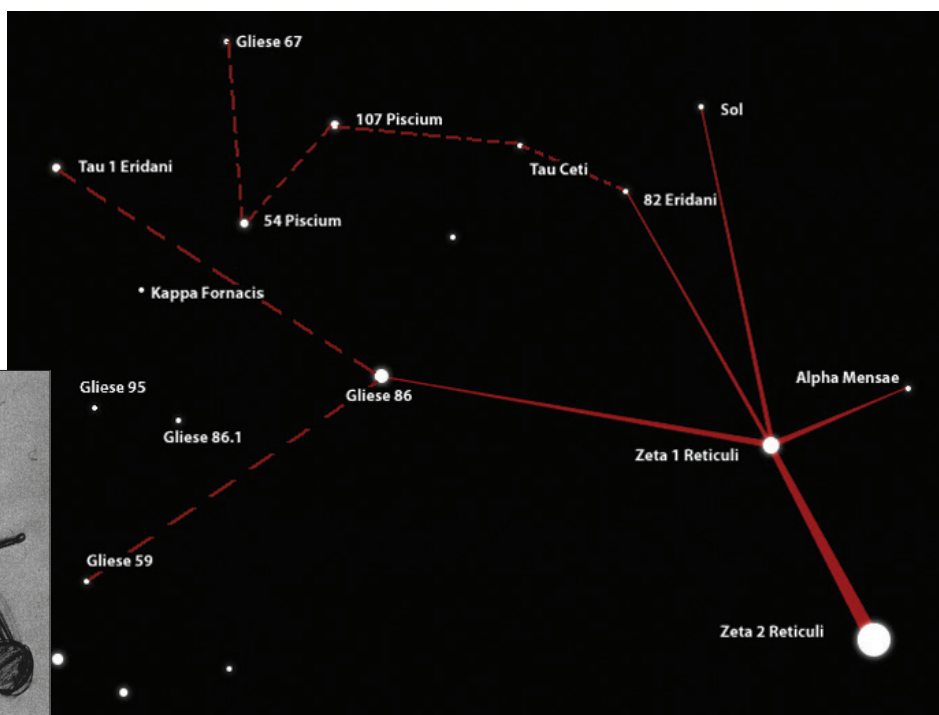
Brookesmith siterer flere som antyder dette, likevel uten å gjøre det helt tydelig. På en måte er slaveri blitt en ingrediens i bortførelsesberetningene. Tanken er at de vil fjerne vår menneskelighet. Kanskje minner bortførelsesberetningene oss om at vi alle er svarte nå.

Alien-temaet peker i retning av de særlige karakerttrekk i det anglo-amerikanske slaveriets tradisjonelle samfunn, hvor det ikke var likhet mellom mennesker og hvor man kunne behandle slavene som en underordnet gruppe vesener med deres egen lave status

som for eksempel livegne. Det "liberale" individualistiske, anglo-amerikanske samfunnet med sin kristne tro og humane synspunkt, at "alle mennesker er skapt like", kunne bare få "god samvittighet" med hensyn til slaveriet ved å redusere slavene til undermennesker.

Den "medisinske undersøkelsen" og symbolske "fertilitetstest" er for Barney den uvennlige behandlingen og undersøkelsen på auksjonsplassen (ved slavehandel). For Betty er de kanskje en medisinsk foranstalt-

Fortsettelse på side 20

Analyse av Betty Hills tøy

Kjolen som Betty Hill hadde på seg under bortføringen, og som ble utsatt for relativt hardhendt behandling er blitt undersøkt og analysert. Undersøkelsen ble fortatt av Phyllis A. Budinger, analyseekspert hos Frontier Analysis Ltd.

Kjolens historie

Betty kunne huske at hun hadde et vesen på hver side som "eskorte" da hun ble bortført. De holdt fast i overarmene hennes. Da hun ble ført om bord i fartøyet, sparket hun vilt etter dem. Midt i undersøkelsen som hun gjennomgikk i fartøyet ville vesenene ta tøyet av henne. De hadde imidlertid problemer med lynlåsen, som gikk i stykker. Da de hadde fått tøyet av henne, la det på gulvet.

Da Betty og Barney kom hjem etter turen, tok Betty tøyet av, foldet det sammen og la det på bunnen av klesskapet sitt. Da hun senere tok det frem, så hun at det var et lyserødt pulver flere steder på det. Hun la det derfor i søppelspannet, men ombestemte seg og la det til utluftning i solen. Pulveret blåste av og etterlot seg noen flekker.

Det var også skader på tøyet. Foret var på høyre side revnet fra livet og ned til underkanten, og lynlåsen var revet i stykker foran på oversiden. Siden kjolen var skadet ville hun ikke bruke det, så det kom til å henge i klesskapet i 40 år. Den ble ikke hengt i en lufttett pose, og det ble heller ikke lagt møllkuler eller lignende ved den. Betty viste det likevel frem ved spesielle anledninger.

I anledning av at det var gått 40 år siden Betty og Barney Hills bortførelse, brakte *MUFON UFO Journal* i september 2001 et par artikler om den. I én av artiklene var det et bilde hvor Betty viser frem den kjolen som hun bar under bortførelsen. Samtidig var det en beskrivelse av pulveret og skadene på tøyet.

Da Phyllis A. Budinger, som senere undersøkte kjolen, fant ut at kjolen fremdeles fantes, kontaktet hun Betty Hill som gav grønt lys for en undersøkelse av kjolen. I november 2001 mottok Budinger to stoffprøver fra kjolen, en fra det misfargete området og en med den opprinnelige fargen som kontroll.

I juli 2002 møtte Budinger Betty Hill på et MUFON møte i Rochester, New York. Betty hadde den omtalte kjolen med, slik at det kunne gjennomgå en undersøkelse.

Kjolen er en ganske alminnelig drakt med påtrykte mønstre i forskjellige blå nyanser. Den har enkle linjer, korte ermer, en naturlig midje, en alminnelig underdel og er forsynt med for. Det ytre er av strikket celluloseacetat. Foret er av samme materiale, men vevet.

I tillegg til de skadene som oppstod under bortførelsen, var det enkelte steder klippet ut små stykker, kanskje med henblikk på undersøkelser, kanskje som suvenirer til venner og bekjente.

Resultater

De misfargete områdene – lyserødt/magenta – har vært utsatt for en kjemisk påvirkning som har påvirket både farge og fibre. Stoffet har vært utsatt for et biologisk utvunnet materiale, som for det meste består av proteiner og en liten mengde naturlige oljer. Dette materialet inneholdt opprinnelig en viss fuktighet. Det er mye av materialet i de misfargete områdene.

Det er mer av substansen på draktens ytterste lag enn på innsiden, hvilket tyder på at det kommer fra en ekstern kilde. Substansen er trukket helt i gjennom stoffet noen steder. pH-verdien i de misfargete områdene peker i retning mot syre. Det gjør den ikke i kontrollprøven. Noe av proteinet og den naturlige oljen har vært utsatt for nedbrytning.

Foret er ikke misfarget, men har likevel noen få flekker. Fibrene i de flekkete områdene har ikke blitt skadet. I flekkene er det spor av vannløselige proteiner og naturlige oljer. Det kan tyde

på at substansen er trukket gjennom fra kjolens ytterside.

Det ovenfor nevnte utelukker naturlige årsaker slike som urin, svette eller oppkast. Substansen som er funnet kommer fra en ekstern kilde. Oppkast kunne hurtig utelukkes da misfargingene på drakten var på steder oppkast ikke kunne ramme.

Teorier

Det er noen få holdepunkter med hensyn til hva som er skjedd med Betty Hills drakt. Det er de naturlige oljene og proteinsubstansen og hennes fornemmelse av en udefinert lukt i fartøyet. Denne lukten kunne for eksempel komme fra vesenenes svette, som så ved en fysisk kontakt er overført til kjolen.

Det var flere lyserøde områder øverst på drakten, spesielt på ermene, hvor "eskorten" holdt fast i Betty da hun ble ført om bord i fartøyet. De lyserøde områdene nederst på underdelen kan stamme fra de sparkene som Betty gav sin "eskorte".

"Eskorten" på høyre side mottok de verste sparkene. Det var også her at foret revnet. Det er også mer substans på høyre erme, noe som tyder på at vesenet her tok hardere tak i Betty.

Det er ikke et endelig bevis for at substansen har forårsaket misfargingen, selv om Betty oppdaget misfargingen et par dager etter bortførelsen.

Substansen var opprinnelig en væske og fukten forsvant ikke da kjolen ble foldet sammen og lagt inn i klesskapet. Væsken var sannsynligvis en svak syre som virket som et næringsstoff for naturlig biologisk vekst, bakterier eller sopp.

Noen dager senere, da kjolen var blitt tørr, var bare det lyserøde pulveret igjen. Det var sannsynligvis rester av det biologiske vekstmaterialet som forårsaket misfargingen og gikk i forbindelse med fibrene. Kjolens innerside og foret ble ikke angrepet.

Ønsker

Phyllis A. Budinger kunne godt tenke seg at vitenskapen ville se på Betty Hills kjole slik at det ble mulig å få foretatt en ytterligere undersøkelse av det biologiske materialet. Hun mener likevel at det viktigste ville være å få foretatt en analyse slik at man kunne se om substansen inneholder brukbart DNA-materiale, som så kan være spor fra Bettys "eskorte". En slik analyse er svært kostbar og krever derfor noen rundhåndete sponsorer.

Senere undersøkelser

Noen år senere, i april 2005, kom det frem at en DNA-analyse ble foretatt i ettertid. Her ble det opplyst at det fantes DNA fra flere kilder, men intet "alien" DNA kunne spores. Imidlertid ble det fremhevet at de kjemiske analysene understøttet påstandene om en ekte bortførelseshendelse.

Kilder

MUFON UFO Journal (opprinnelig)
<http://www.clevelandufo.com>

Gjengitt i:

UFO Nyt, nr. 2 2004

Oversettelse og bearbeidelse:

Mentz Kaarbø

Betty Hill døde den 17. oktober 2004, 85 år gammel. Fotoet viser Betty Hill under et av hennes utallige UFO-foredrag. 1995 skrev hun boken *A common Sense Approach to UFOs*.

ning for å undersøke om det var noen målbar radioaktivitet som følge av de gjenopptatte atomprøvesprengningene. Betty har inkorporert Barneys frykt for å bli tatt til fange i sine drømmer, men hun kan ikke forstå hva det i virkeligheten dreier seg om. Hennes aliens lar dem gå, mens Barney mener at han er flyktet, og at vesenene allikevel ikke er slavehandlere.

Det som for Barney var en opplevelse av uforfalsket redsel, blir for Betty et storslått eventyr – et eventyr som bringer henne langt vekk fra denne verdens virkelighet. Konferansens deltakere var enige om at Betty senere ble fanget inn i forskjellige besynderligheter, hvor hun så flygende tallerkener alle steder og fortalte mange utrolige eventyr. Hun ble på en måte en slags kultleder og en kontaktperson. Mange av forfatterne tar dette som en reaksjon på den sorgen som fulgte som følge av Barneys alt for tidlige død (Barney

døde i 1969 av et hjertetilfelle, 46 år), mens Jacques Vallée i sine notater nevner at Betty allerede var i den tilstanden så tidlig som i 1966, tre år for Barneys død.

Man har alltid trodd at ekteparet Hill kun meget motvillig ville fortelle om sin opplevelse, men det viser seg nå å være helt annerledes. De holdt atskillige foredrag, eller rettere Betty gjorde. Det var Betty som ringte til flyvåpenet, Betty kontaktet NICAP osv. [bare noen dager etter observasjonen, red.anm.]. Etterhånden som historien endret seg ble vesenene venner, og de begynte å utvikle overnaturlige evner, så som å legge blader (!) i naboenes leiligheter og dukke opp over andres hus når Betty bad om det. De vantrette skott som noen ufologer tror det er mellom kontaktpersoner og bortførte, likner mer på en papirgardin.

Det er selvfølgelig mye mer i historien vi sannsynligvis aldri får kjennskap til, selv om

vi muligens kunne finne ut mye mer ved å gå gjennom de lokale avisene fra perioden og derved få et bedre innblikk i hvordan det samfunnet de levde i fungerte, og hvordan det påvirket dem. Det kunne være interessant å vite hva Barneys barn fikk ut av historien. Og det er fortsatt den mulighet at en gammel dagbok eller et brev vil sende oss i en helt annen retning. □

Kilde:

Magonia, nr. 96, oktober 2007 (opprinnelig).

Oversatt til dansk og bearbeidet av Kim Møller Hansen og Flemming

O. Rasmussen. Gjengitt i: *UFO-Nyt*, nr. 3 2008.

Oversettelse:

Mentz Kaarbø

Leserne av denne artikkelen kan muligens få et litt schizofrent inntrykk av hvilken mening som ligger bak og hvilke konklusjoner som kan trekkes. Artikkelforfatteren (Peter Rogerson) er tydeligvis innrettet på den psykososiale forklaringsmodellen, i alle fall i Hill-saken. Undertegnede er – til en viss grad – tilbøyelig til å være enig. Likevel må det fremheves at forfatteren kan synes å strekke strikken vel langt i sin analyse for å tilpasse historien sin oppfatning. Det er flere sider ved Hill-saken enn det som er behandlet her, skal vi tro diverse etterforskere siden 1961. For en fullstendig gjennomgang av hendelsen, anbefales det å lese *The Interrupted Journey* av John G. Fuller og altså *Captured!* av Kathleen Marden & Stanton T. Friedman, samt *Encounters at Indian Head* av Karl Pflock & Peter Brookesmith. I tillegg gir Wikipedia en god oversikt på http://en.wikipedia.org/wiki/Betty_and_Barney_Hill_abduction.

—Mentz Kaarbø

Dette er ikke et UFO

Ser du noe slikt på himmelen, ikke ring politiets nødnummer. Et lite skråblikk på hva noen opplever som UFO...

En innringer til politiets nødnummersentral i Storbritannia forvekslet månen med en UFO. Innringeren beskrev jordens nabo som "et skinnende, stasjonært objekt som har hengt mer enn tretti minutter over fjellene" og ba politiet sjekke ut hva det kunne være.

I et forsøk på å gjøre folk mer bevisste på nødvendige telefonoppringninger til nødnumrene, har britisk politi offentliggjort det bisarre samtalen, som i helgen ble gjengitt av avisen *Daily Telegraph*.

Nødnummersentralen: Politiet i South Wales, hva er det som har skjedd?

Innringer: Det er egentlig ikke noe nødtilfelle. Jeg vil bare informere om at det befinner seg et skinnende stasjonært objekt over fjellene.

Nødnummersentralen: Javel?

Innringer: Så om dere har et par minutter kan dere kanskje prøve å finne ut hva det er

for noe. Det har vært der minst en halv time, og det befinner seg fortsatt der.

Nødnummersentralen: Det har vært der i en halv time, altså. Ok. Ser det ut til å være på selve fjellet eller på himmelen?

Innringer: Det er på himmelen.

Nødnummersentralen: Jeg skal sende en patrulje opp ditt for å sjekke ut.

Innringer: Ok.

Etter at politipatruljen ankommer åstedet fortsetter samtalen mellom patruljen og

personen i politiets nødnummersentral:

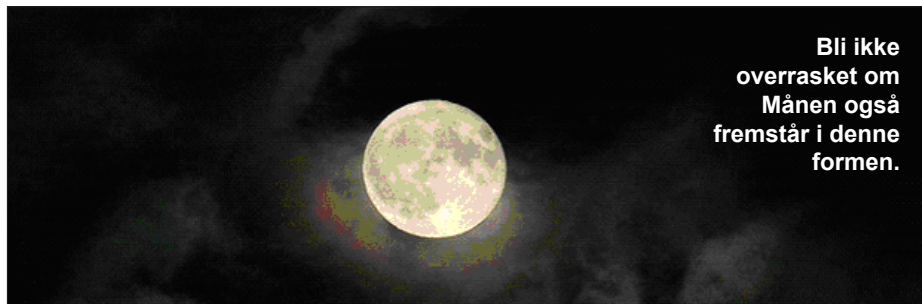
Nødnummersentralen: Alpha Zulu 20, har noen rukket å titte på det der objektet på himmelen?

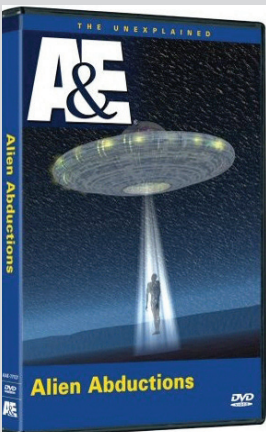
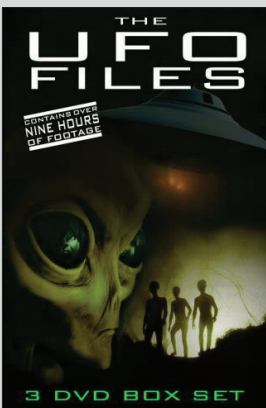
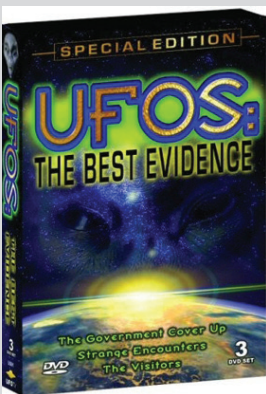
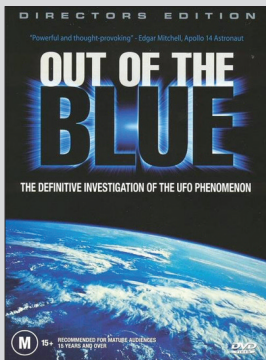
Politipatruljen: Jepp. Det er Månen. Over.

Samtalen er ikke den eneste unødvendige samtalen politiet i Wales har mottatt på sitt nødnummer 999. Til *Daily Telegraph* sier en talskvinne at de kan se det komiske elementet ved den gjengitte samtalen, men at innringninger av dette slaget kan blokkere for folk som virkelig er i nød.

Kilde:

ABC Nyheter, 7. juli 2008 / MDK

Til salgs fra UFO-NORGE

T-skjorte

Med UFO-NORGE logo øverst til venstre på brystet.

Fåes i farge hvit eller grå, 100% forhåndskrympet bomull. Størrelser: S, M, L, XL og XXL.

Kr. 150,-

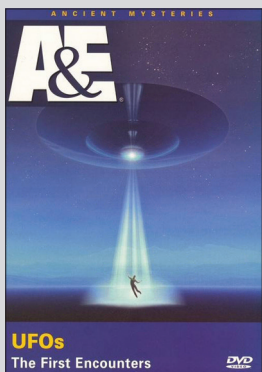
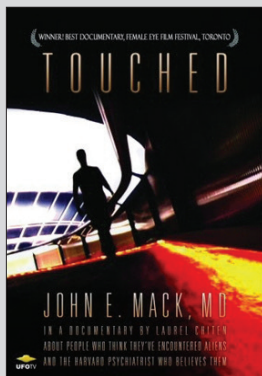
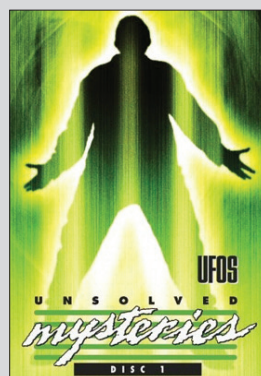
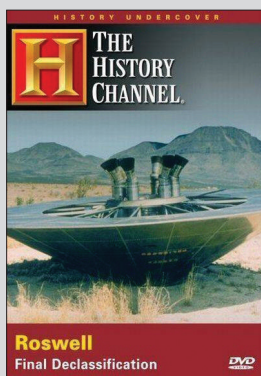
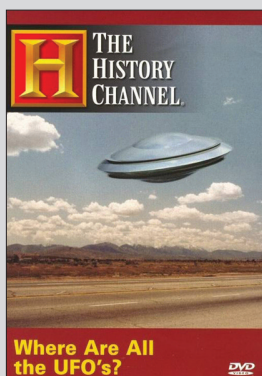
DVDer

	Kr.
Alien Abductions Sonefri, 1997, engelsk tale, 46 minutter	125,-
Out Of The Blue Sonefri, 2004, engelsk tale, 95 minutter + ekstra-materiale	275,-
Roswell: Final Declassification Sonefri, 2005, engelsk tale, 44 minutter.	125,-
The UFO Files DVD-boks (3 DVDer), sone 2 UK, 2003, engelsk tale, 598 minutter.	150,-
Touched Sone 1 US, 2008, engelsk tale, 66 minutter.	175,-
UFO Hunters: Complete Season One Boks [steelbook] (4 DVDer), sone 1 US, 2008, 611 minutter	275,-
UFO Secret: Tunguska Sone 1 US, 2006, engelsk tale, 50 minutter	150,-
UFOS: The Best Evidence Boks (3 DVDer), sone 1 US, 2005, engelsk tale, 180 minutter	275,-
UFOS: The First Encounters Sonefri, 1996, engelsk tale, 46 minutter	125,-
Unsolved Mysteries: UFOs Boks (4 DVDer), sone 1 US, 2004, engelsk tale, 360 minutter	200,-
Where Are All the UFO's? Sonefri, 1996, engelsk tale, 96 minutter	125,-

Flere spennende saker er å finne i UFO-NORGEs webshop på www.ufo.no !

Bestill ved å sende e-post til post@ufo.no

eller brev til UFO-NORGE, Karl Staaffsvei 70, 0665 Oslo.

Astronaut: - Har skjult UFOer i 60 år

Aliens har tatt kontakt med oss på Jorden flere ganger, mener Apollo 14-astronauten Edgar Mitchell. Men myndighetene har prøvd å skjule det.

Edgar Mitchell var den sjette mannen til å gå på månen, etter at han tok turen med Apollo 14 i 1971. Nå forteller astronauten i et radiointervju at både han og mange andre i NASA har visst om romvesener som har kommet til Jorden. Men han forteller at myndighetene hele tiden har prøvd å dekke over hendelsene.

Roswell hendte

“De ligner ikke på oss i det hele tatt. De er mindre, og vi syntes de så relativt rare ut,” forteller han i intervjuet.

8. juli 1947 skjedde det som i ettertid er blitt den mest om-diskuterte episoden i UFO-debatten. Personell fra flybasen nær Roswell, i New Mexico sendte ut en pressemelding der de skrev at de hadde funnet en flygende tallerken ved en gård i nærheten. Kort tid etter sendte sentralkommandoen til flyvåpenet ut en melding om at funnet var en topphemmelig værballong og ikke en flygende tallerken.

Mitchell mener at Roswell-hendelsen virkelig skjedde, og at den offisielle forklaringen til flyvåpenet er en dekkoperasjon.

I radiointervjuet fortsetter han med å fortelle at teknologien vår ikke er i nærheten av deres, og at hvis de var fiendtlige hadde vi vært borte. For lengst.

Han sier videre at det ikke var mange som ble fortalt det, men at han var heldig nok til å være en av dem. Dekkoperasjonen skal visstnok ha fungert, men at det etter hvert begynte å lekkte informasjon, og at noen derfor ble brifet om situasjonen, ifølge dailymail.co.uk.

Trodde det var en spøk

Radioverten som intervjuet Mitchell, Nick Margerrison, forteller til Daily Mail at han trodde han ble utsatt for en spøk. Men etter hvert forsto han mer og mer hvor alvorlig astronauten var, og at dette ikke var en spøk.

“Han var helt seriøs, og det var ifølge ham et u diskutabelt faktum at romvesener var der ute,” forteller han.

Den tidligere arbeidsgiveren hans, NASA, sier dette i en kort uttalelse:

“NASA jobber ikke med å finne UFOer. NASA driver ikke med noen dekkvirksomhet for å skjule aliens på Jorden eller noe annet sted i verdensrommet. Dr. Mitchell er en stor

amerikaner, men vi deler ikke hans syn på denne saken.”

Prøvde tankeoverføring

Apollo 14-astronauten har den lengste kjente månevandringen på 9 timer og 17 minutter sammen Alan Shepard. For fire år siden kom Mitchell også med påstander om UFO-besøk. John F. Kennedy skal ha vært den siste presidenten som ble informert om disse, før selv også presidenter ble holdt utenfor, ifølge intervjuet med St. Petersburg Times.

Romekspert Erik Tandberg er skeptisk. I mars 2007 hørte han selv Mitchell på et foredrag på Blindern i Oslo.

“Det var et interessant foredrag om selve måneferden. Men det kom litt av hvert mot slutten,” sier Tandberg nøkternt.

Han forteller at allerede under måneferden i 1971 drev Mitchell med et tankeoverføringseksperiment sammen med venner på Jorden.

Mitchell har den siste tiden brukt lang tid på å bygge opp et institutt for alternative behandlingsmåter og forskning på menneskesinnet. Mitchell mener selv å ha blitt kurert for nyrekreft gjennom tankekraft.

Kilde:

VG Nett, 24. juli 2008 / MDK

Vi brakte et lengre intervju med Edgar Mitchell i UFO nr. 2 2006 der han i samtale med Clas Svahn gav uttrykk for de samme tankene. RED.

Ble briefet: Edgar Mitchell skal ha blitt briefet om alien-situasjonen av NASA. Foto: AP.

UFOer filmet over Istanbul

Av Mentz Kaarbø

De siste par årene er det observert og filmet flere UFOer over Istanbul i Tyrkia. Observasjonene har pågått over flere måneder og man har greid å filme flere timer med video. Bildene er spektakulære og blir betegnet som de viktigste noensinne.

I 2007 og 2008 ble det ved Istanbul filmet flere UFOer ved mange anledninger. Enkelte UFO-etterforskere betegner videoene som “de viktigste UFO-videoene som noensinne er laget, både i Tyrkia og resten av verden” og at “de er forventet å få svært stor betydning over hele verden.” Intet mindre.

I tidsrommet juli og august 2007 ble det i Tyrkia rapportert om flere observasjoner av UFOer over hele landet, hvorav noen ble filmet og sendt på TV. I samme periode observerte nesten et dusin av innbyggerne fra Kumburgaz/Yeni Kent området nær Istanbul flere uidentifiserte objekter. Objektene ble fanget på video av nattevakten Yalcin Yalman, som tok til sammen 22 minutter med opptak. Kumburgaz ligger omtrent 45 kilometer vest-sørvest for Istanbul sentrum.

Det samme gjentok seg sommeren 2008 da det på samme sted i perioden mai-september ble observert og filmet atskillige objekter, både på dagtid og om natten. Også her ble objektene filmet av Yalcin Yalman, som denne gangen fikk totalt 2 timer og 30

minutter med opptak.

I enkelte av videosekvensene kan man tydelig se UFOers fysiske form og deres metalliske struktur som reflekterer lys fra Månen. Hva som (for noen) er enda viktigere er at silhuetter av to vesener (så vidt) kan sees på nærbilder av objektene.

UFO-organisasjonen Sirius UFO Space and Sciences Research Center i Tyrkia har “trykket saken til sitt bryst” og har, etter en grundig og langvarig undersøkelse av videofilmene, konkludert med at de er 100 % ekte. De mener at bildene viser objekter med en tydelig struktur bestående av fysisk materiale, og som ikke er manipulert gjennom dataanimasjon eller spesialeffekter. Heller ikke er det snakk om modeller eller annen form for svindel. Konvensjonelle forklaringer som fly, helikoptre, astronomiske eller atmosfæriske fenomener blir også utelukket.

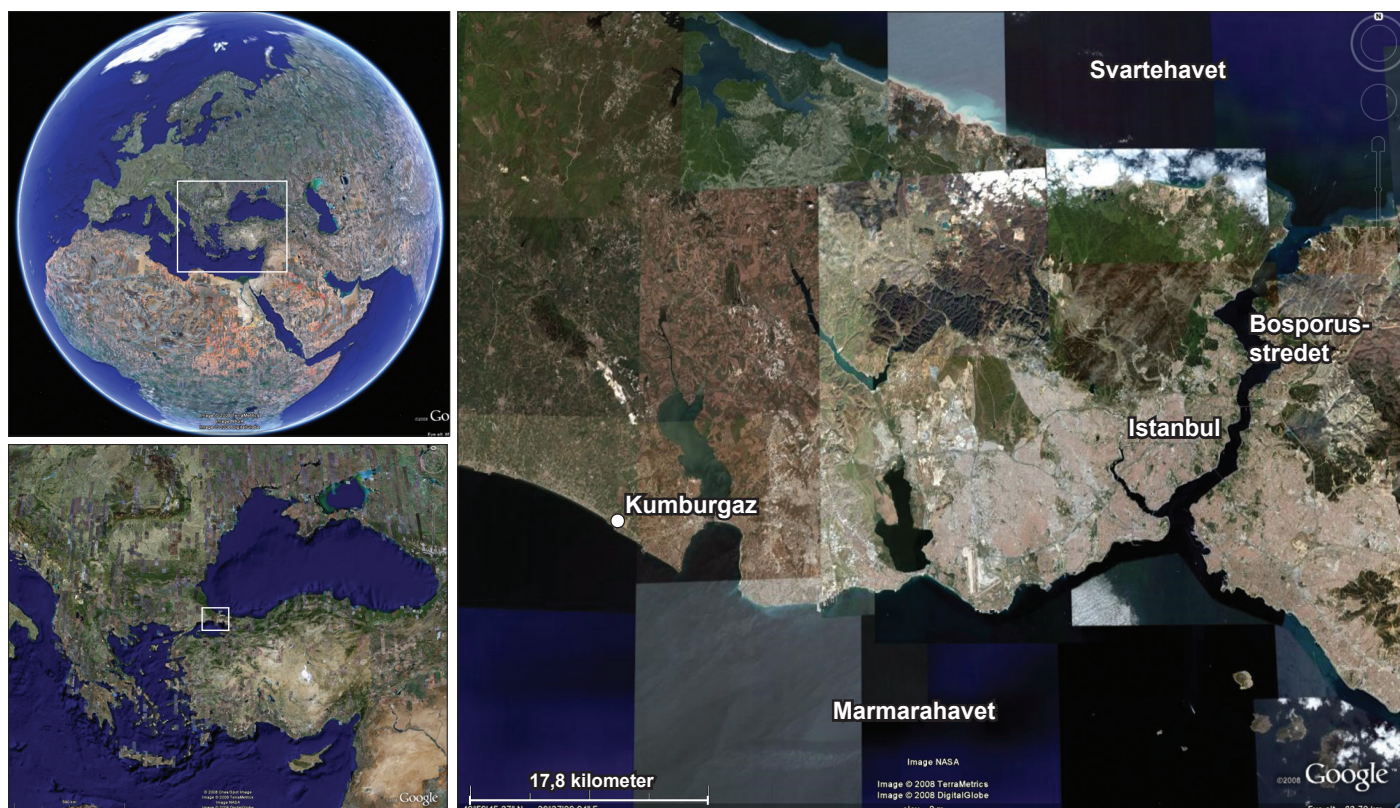
Etterforskerne i Sirius er overbevist om at bildene viser utenomjordiske, flygende objekter med vesener inni. Derav deres panegyriske omtale av videoene som “de

viktigste UFO-videoene som noensinne er laget”, “World Exclusive!” etc. De henviser også til en professor Zeki Eker, direktør ved den ansette nasjonale forskningsinstitusjonen Tubitak, som konkluderer med at videoene er ekte og betegner de filmede objektene som “UFOer”. Selv om han også påpeker at dette ikke nødvendigvis medfører at de er av utenomjordisk opphav. Han trekker også frem det faktum at det på enkelte av sekvensene er uoverenstemmelse mellom tidsangivelsen på videokameraet (“AM/PM”) og hva som kan sees på opptaket (natt/dag).

Skepsis

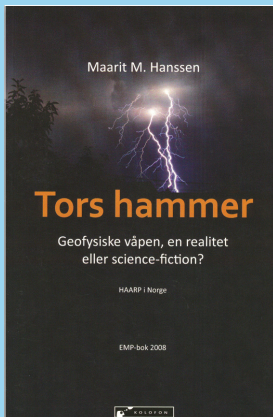
Undertegnede har selv sett på (mesteparten) de to videoene, men er ikke overbevist om at de viser noe genuint utenomjordisk. Bildene er interessante, men er dessverre preget av tidvis urolig kameraføring, noe som reduserer videoenes dokumentariske verdi. Fotografen har på tross av måneders observasjoner og filming både i fjor og i år tydelig-

Fortsettelse på side 25

Tors hammer

Geofysiske våpen, en realitet eller science fiction? HAARP i Norge

Av Maarit M. Hanssen

De norske HAARP-radarene ligger i Tromsø og på Svalbard. De tilhører EISCAT, et internasjonalt selskap. Hanssen mener at de ikke er under demokratisk kontroll.

Bestill boken av Maarit M. Hanssen. Prisen er 198 kroner per bok inkludert porto. Boken kan bestilles på telefon: 32881456 eller via e-mail: maarit@online.no Den kan også kjøpes i en bokhandel.

Fremdeles intet nytt fra Steorn

Vi har gjennom et par år fulgt utviklingen i det irske selskapet Steorn og deres påstander om å ha oppfunnet en "evighetsmaskin" - en manik som de mener skulle kunne produsere billig, forurensningsfri og ubegrenset energi.

Deres oppfinnelse ble annonsert med brask og bram i august 2006 gjennom en annonse i *The Economist*. Man etterlyste her interesserte personer blant verdens ledende teknologer og vitenskapsfolk til å utgjøre en jury for å avgjøre patentets realitet. I desember samme år var juryen valgt og arbeidet for å evaluere teknologien ble satt i gang i januar 2007 (etter Steorns egne utsagn). I februar annonserte selskapet at patentet ville bli lisensiert under merkenavnet Orbo.

På forsommeren 2007 kom nyheten om at en demonstrasjonmodell ville bli fremvist offentlig på Kinetica Museum (et museum for teknisk kunst) i London, tidlig i juli. Imidlertid, dagen før utstillingen skulle åpne, ble den utsatt på grunn av "tekniske problemer" med apparatet. Kort tid etter ble utsettelsen permanent, med en heller obskur begrunnelse fra Steorns side.

Etter juli 2007 har det (for undertegnede) ikke vært mulig å finne ny, oppdatert informasjon om patentet.

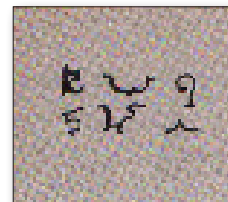
Snart halvannet år er altså gått med en påfallende informasjonstørke. Vi kan vel etterhvert trygt trekke den konklusjon at Orbo-teknologien kan plasseres på teknologihistoriens skraphaug. I motsatt fall vil vi komme tilbake til saken...

—Mentz Kaarbø

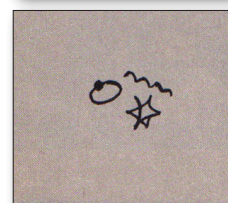
UFO-symbolikk

En liten oversikt over påståtte symboler eller skrifttegn observert blant annet på UFOer gjennom årenes løp. Vi innestår ikke for autentisiteten...

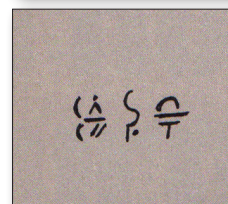
—MDK

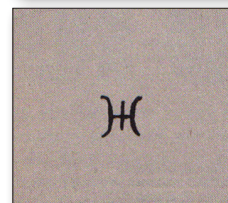
En synsk person mottok dette "Mars-alphabetet" i Geneve i perioden 1894-96.

Dette symbolet ble sett på et UFO i Brasil 24. april 1959.

Observert på flere UFOer i USA i 1964-65.

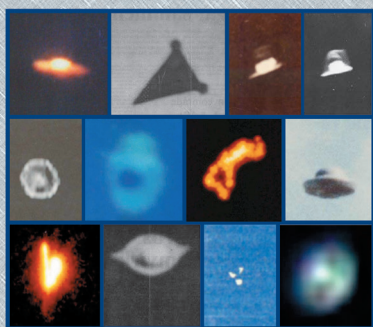
Symbol fotografert på et UFO over Madrid 1. juni 1967, i den såkalte UMMO-saken.

Ny bok om UFO-bilder og -filmer fra Norge

Vicente-Juan Ballester Olmos & Ole Jonny Brønne

NORWAY IN UFO PHOTOGRAPHS: THE FIRST CATALOGUE

FOTOCAT Report #4

UPIAR

Eller flere måneders omfattende etterforskningsarbeide (litteratur og arkivsøk, data-innsamling, rapport-studier, og statistiske analyser) utført av forfatterne Vicente-Juan Ballester Olmos og Ole Jonny Brønne, er FOTOCAT Rapport #4, *Norway in UFO Photographs: The first Catalogue* nå ferdig. Rapporten sammenstiller, summerer, og analyserer 744 foto-saker fra Norge i tidsrommet 1909 til 2005, inkludert 479 eksempler av det såkalte Hessdalen-fenomenet. For første gang er en grundig gjennomgang av samtlige kjente UFO-rapporter i Norge der et bilde, film eller video er blitt tatt av fenomenet.

I den ferdige, utvidede, versjon er rapporten på 206 sider.

Bestilles fra UFO-Norges webshop, www.ufo.no.

Kr. 349,- porto inkludert.

vis ikke greid å få tak i et skikkelig stativ eller annet oppsett for å filme sekvensene med kraftig tele uten rystelser. Det som kan sees av “objekter” (nattopptak) og lysende punkter over horisonten (havet; opptak om dagen) kan meget vel ha en konvensjonell forklaring. Mangel på bakgrunn på mange av natteopptakene er også noe som reduserer troverdigheten. Den korte sekvensen som etter sigende skal vise to vesener oppe i/inni et objekt er (gjengitt på Internett) såpass dårlig at i alle fall undertegnede ikke går god for denne bildefortolkningen.

I tillegg kan man spørre seg om fotograferen var den eneste personen med foto- eller videokamera i Istanbulområdet (13 millioner innbyggere!), som var villig/i stand til å få disse objektene på video. Som altså ikke bare dukket tilfeldig opp ved én anledning, men (minst) et dusin ganger, over perioder på mange måneder av gangen. Det er også oppgitt at (kun) “et knapt dusin” observerte alle disse objektene - igjen over mange måneder (og to år). Mildest talt pussig.

Sirius-organisasjonen og lederen Haktan Akdogans holdning til UFO-fenomenet er generelt, ifølge deres nettsider, svært enkel og konkret. Den kan betegnes som en “nuts and bolt — tallerken” innstilling, i tillegg til nyådelige undertoner, noe som selvsagt preger deres oppfatning av disse hendelsene. Ardogan er også av andre mer moderate tyrkiske ufologer betegnet som ekstrem. Deres påstander om at videoen vil få “svært stor betydning over hele verden”, har så vidt vites, ennå ikke slått til.

Videoopptakene vil imidlertid bli vist på årets internasjonale UFO konferanse i Pontefract, Yorkshire, England 25.- 26. oktober, arrangert av UFO Data magazine (blant annet ved Philip Mantle). Haktan Akdogan vil gi en presentasjon og holde foredrag om saken.

Uansett tror vi at det til syvende og sist vil vise seg at også disse observasjonene har hatt sitt utgangspunkt i konvensjonelle fenomener (evt. svindel) og sakte, men sikkert vil gå i glemmeboken... □

Akkurat i dagene før bladet går i trykken, blir vi minnet om en fersk spådom: Den 14. oktober 2008 skulle utenomjordiske vesener - representanter for **The Federation of Light** - vise seg i et “massivt” romskip på himmelen i opptil 3 døgn, tilstrekkelig til at alle kunne se og dokumentere at de virkelig eksisterer. “Visningen” skulle foregå over Alabama, USA.

Spådommen ble fremsagt av den australske skuespilleren og kanalisereren Blossom Goodchild i august dette år og siden florert på Internett. I dagene før kunne vi lese om bookmakerselskaper som ikke lenger turde å oddse på utenomjordisk besøk, grunnet frykt for at nettopp dette skulle skje.

I skrivende stund - noen dager etter den magiske dato - ser vi ingen tegn til at noe har skjedd. Surprise?.

—Mentz Kaarbø

Bilder fra videosekvensene som ble tatt opp i 2007 og 2008 av Yalcin Yalman. Bildet som viser antatte vesener inne i et fartøy står nederst til høyre (med hvit ring). Kommentarer fra lydsporet er oversatt til engelsk og er gjengitt under enkelte bilder.

WORLD EXCLUSIVE!
MOST SIGNIFICANT and UNDENIABLE UFO VIDEOS OF ALL TIME THAT ALSO COVER ALIENS IN THEM WERE CAUGHT ON TAPE In ISTANBUL!!!

KUMBURGAZ UFO'S and ALIENS ARE BACK In 2008 WITH MOST AMAZING FOOTAGES OF ALL TIME!!

An extraordinary incident took place in a compound in Kumburgaz was witnessed by many residents and filmed by the same night guard Yalcin Yalman as it was in 2007 (for the 2007 incident go to: www.siriusufo.org/tr/?fx=sayfa_ac&url=html/english/tubitak_kum <http://www.youtube.com/watch?v=2BEM-ObMXJY>) times within 4 months (between May-September 2008).

The images captured are expected to have a tremendous impact to be listed as "the most important UFO/extraterrestrial images ever"

“Når Betlehemsstjernen er en UFO”

Av Ole-Morten Vestby

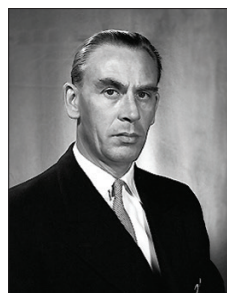
Når UFO-fenomenet behandles i den akademiske forskningen i Norge, skjer det som regel innen religionsvitenskapen. Kristin Ryssgårds hovedoppgave fra 1997 tar for seg new age-gruppen Aetherius Society sin bruk av UFO som religiøst element.

SERIE: UFO i akademisk

De siste årene har UFO-fenomenet vært tema for en rekke norske, akademiske avhandlinger. Noen av disse har blitt omtalt i *UFO*. I de kommende numrene fortsetter føljetongen, hvor vi omtaler også eldre hovedoppgaver og doktoravhandlinger som ikke er blitt presentert tidligere.

Om Aetherius Society (AS) egentlig er en new age-bevegelse eller om det heller bør regnes som en fullverdig religion er et av spørsmålene Kristin Ryssgård stiller i hovedoppgaven *Når Betlehemsstjernen er en UFO* fra Universitetet i Bergen i 1997. AS ble stiftet i 1955 av engelskmannen George King etter hans påståtte kontakt med utenomjordiske vesener. Selv kaller gruppen seg for et kirkesamfunn, og er en registrert trosretning i USA. Blant det som på folkemunne kalles UFO-religioner er AS den mest seiglivet og aktive. Gruppen skal ha rundt 10 000 medlemmer over hele verden.

Som mange andre new age-bevegelser henter Aetherius Society inspirasjon fra teosofi, basert på Helena Petrovna Blavatskys skrifter fra slutten av 1800-tallet. Karakteristisk er blandingen av østlige og vestlige religioner, vitenskap og okkultisme. AS' grunnlegger, yoga-mesteren George King (1919-1997) var aktiv i teosofiske og okkulte grupper i over 20 år før han befattet seg med flygende tallerkener. Ifølge historien ble han

George King

i 1954 kontaktet av romfareren og karmafyrsten “Aetherius” (fra Venus), som kanaliserte visdom til King av en svært teosofisk-lignende karakter. Aetherius var en mester (læremester i teosofiske sannheter), og blir regnet som likestilt med mesterne Jesus og Buddha, to andre sentrale skikkelser i AS. King ble på et senere tidspunkt tatt opp i

denne overmenneskelige kretsen av mestere (i følge hans egne skrifter).

Fra 1954 leverte King over 600 transmisjoner gitt av intelligenser fra mer åndelig utviklede verdener. Hovedbudskapet i disse er at UFO-er som observeres på Jorden er intergalaktiske romfartøy bemannet med guddommelige vesener. Disse er en del av en kosmisk plan som arbeider for mennesketens fremtidige frelse. Dette har pågått i lang tid, blant annet blir Betlehemsstjernen

Når Betlehemsstjernen er en UFO

UFO som et soteriologisk element i Aetherius Society

Hovedoppgave i religionsvitenskap
Institutt for klassisk filologi, russisk og religionsvitenskap
Universitetet i Bergen
Kristin Ryssgård
Våren 1997

tolket som romskip som brakte Jesus til Jorden (fra Saturn!) for 2000 år siden. UFO-vesenene kan nemlig ikke frelse menneskene selv, men de kan bistå menneskene i veien mot frelse ved å tilby sin åndelige lærdom. Hjelp til selvhjelp med andre ord.

Sammen med UFOene og dets mannskap kjemper AS for å initiere Vannmannens tidsalder på Jorden. Forberedelsene til den nye tid danner grunnlaget for det meste av AS' aktiviteter. Dette skjer blant annet ved hjelp av ritualisert teknologi basert på kunnskap kanalisert til King fra de utenomjordiske intelligensene, altså påstått UFO-teknologi. AS har benyttet dette til å utvikle såkalte “bønnbatterier” som lades opp ved hjelp av kraften av bønn på toppen av utvalgte,

hellige fjell. Disse batteriene sender så sin energi videre til jordiske områder i desperat behov for åndelig energi. Tidspunktet for slike ritualer er mest gunstig når romskipet Satellite No. 3 er i bane rundt Jorden. Den forsterker menneskenes åndelige innsats 3000 ganger. Kun medlemmer av den innerste sirkel i AS kjenner til hvordan denne hemmelige teknologien fungerer.

Ifølge AS er jordkloden helt avhengig av denne energien, og det er takket være kontakten – eller samarbeidet – mellom UFOene og AS at Jorden fortsatt eksisterer. Med UFOenes hjelp skal AS-bevegelsens medlemmer allerede ha avverget mang en katastrofe. Når ingen krise inntraff, altså når ingenting skjedde, regnet bevegelsens medlemmer nemlig Kings profetier som oppfylt...

Kristin Ryssgård undersøker både trosgrunnlaget og organisasjonsstruktur til Aetherius Society i sin hovedoppgave. Hun viser hvordan UFO utgjør et fundamentalt element i religionens verdensbilde, og i medlemmenes praktisering. Som gudenes kjøretøy, representerer UFO-begrepet i AS både noe åndelig og høyteknologisk. Som kontaktperson og bindeledd med UFO-vesenene fikk derfor George King en særstilling i kirkesamfunnet, som den øverste leder i en streng losje- og hierarkipreget organisasjon.

Ryssgårds gjennomgang gir god oversikt og innføring i Aetherius Societys historie, tro og virksomhet, men den baserer seg på en tekstanalyse av Kings skrifter som er så selvfølgelig at den knapt kan kalles en analyse. Ryssgård sorterer religionens elementer ut fra religionsvitenskapelige kategorier, uten at den analysen heller gir oss særlig ny kunnskap. Bortsett fra en befriende nøytral holdning til temaet, presenteres det ikke mye annet i denne hovedoppgaven enn den informasjonen som i dag er lett tilgjengelig på AS' offisielle nettsider. Dette er spesielt skuffende siden Ryssgård i forbindelse med oppgaven besøkte AS' hovedkvarter i London i ti dager for observasjon og dybdeintervjuer. En slik undersøkelse burde det ha kommet mer spennende resultater ut av.

Aetherius Societys hjemmeside.

Ryssgård gjør en god og detaljert beskrivelse av AS, men unnlater å gjøre de analyser, sammenligninger og drøftinger som ville satt dette materialet i en meningsfylt sammenheng. Det mest eksplisitte argumentet hun kommer med ble nevnt innledningsvis: Mange regner AS for en new age-bevegelse, men Ryssgård mener at AS skiller seg ut i

den kategorien, fordi den ikke oppfordrer sine medlemmer til å skue innover, å komme i kontakt med og utnytte sin indre åndelighet. I stedet setter AS opp en rekke idealer som medlemmene strekker seg etter i form av bønn, disiplin og lydighet. Selv om AS ikke har utformet en moralkodeks (lik "De ti bud") eller benytter eksplisitte religiøse

dogmer, gjør dette fokuset på en "større orden" fremfor det spirituelle individet at AS har mer til felles med tradisjonelle religioner enn med de fleste new age-grupperinger. Dette bekreftes også av gruppens syn på sin egen virksomhet.

Kort tid etter at Ryssgård leverte sin hovedoppgave i 1997, døde George King. Men hans lære og troen på UFO som guddommelige romskip som er her for å frelse menneskeheten har overlevd. Mer enn ti år etter Kings død er Aetherius Society fortsatt svært aktivt, bygger nye kirkelokaler, og fyller opp bønnebatteriene for å redde oss alle fra nye katastrofer og åndelig kollaps. □

Ole-Morten Vestby er vår faste anmelder av norske, akademiske avhandlinger om UFO-fenomenet. Han er mangeårig styremedlem i UFO-NORGE, i tillegg livnærer seg som journalist og musiker. Nylig ble han ferdig med sin masteroppgave i musikkvitenskap.

Møreavisen kunne den 1. desember 2007 melde følgende:

Merkelig syvkantet stjerne hull avdekket

Videre het det blant annet:

"Stjernehullet går gjennom massivt fjell og det ser ut til å holde samme formen hele veien. Hullet er 6 cm i diameter.

Under arbeidet med å hakke vekk fjell fredag [30. november], ble et merkelig hull avdekket på Vikeneset ved Volda. Hullet ser ut som en syvkantet stjerne og går inn i massivt fjell. Omlag fire meter av hullet er avdekket, men det går videre nesten vannrett inn i fjellet.

Brøytefører Ole Gunnar Krøvel la merke til hullet under anleggsarbeid ved Kiropraktorsenteret fredag. Den siste tiden har firma K. A. Aurstad drevet med gravearbeid. Fredag var mye av løsmassene fjernet og man hadde kommet ned på massivt fjell. Hullet har gått gjennom fjellmassene Krøvel har fjernet i rundt fire meters lengde, og går videre inn gjennom fjellet parallelt med fjorden i nord/vestlig retning, og stjernehullet heller svakt nedover. Krøvel har aldri sett noe liknende i sin over 30 årige karriere med anleggsdrift.

Kjell Arne Aurstad, i KA Aurstad, kunne heller ikke gi noko fullgod forklaring på det som har laga holet, men fortel at det er vanleg å treffe på revner og holrom ved tunneldriving.

Kuriositet

Fylkesgeolog i øre og Romsdal, Einar Anda, sier til Møre at han ikke kan gi noen fullgod forklaring på det syvkantete hullet.

Etter å ha sett foto som Møre har tatt, er det første som slår ham at hullet på en eller annen måte kan være boret med et slagbor. Men etter å ha hørt hvordan hullet går vannrett inn i fjellet, som har vært dekket av leirjord helt fram til i dag, har han vansker med å forklare stjernehullet.

Nå vil fylkesgeologen ta med seg fotoene videre til Norges Geologiske Undersøkelse (NGU) for å høre om de har noen forklaring på det."

Så langt Møreavisen.

Borehull til besvær: Møre var i kontakt med flere fagfolk som driver med boring i fjell, ingen av dem hadde noen gang hørt eller sett noe liknende.

Forklaring?

Noen dager etter, 5. desember, kommer den (sannsynlige) jordiske forklaringen, presentert i Sunnmørsposten:

"Alt tysdag kveld var smed Olav Blakstad frå Sykkylven på tråden. Han har ei gammal borekrune med seks skjer, og sa seg overtydd om at slike kan lage borehol med sju kantar. ... På slutten av 30-talet var det vanleg å bruke denne type borekruner til fjellboring."

Det fleste mirakler har en naturlig forklaring. Andelen synker hvis man er utålmodig...

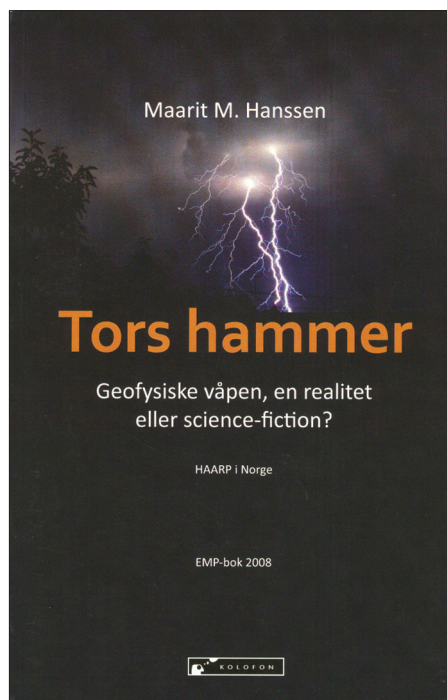
—Mentz Kaarbø

Kilder:

Møreavisen (Møre.no), 1. desember 2007
Sprøytvarsleren /Sunnmørsposten

BOKANMELDELSER

Ved Mentz Kaarbø

Tors Hammer

Maarit M. Hanssen
Kolofon Forlag, 2008
Heftet, 107 sider

Fra bokomslaget: "Bare noen få nordmenn har hørt om HAARP-teknologi. Enda færre av dem har hørt om denne teknologiens negative sider for planeten Jorden og dens livsformer. Nesten ingen vet om at det finnes HAARP-anlegg på norsk jord. HAARP-teknologi er fremtidens teknologi på godt og ondt. Denne boken handler om hva som, dessverre, kan være ondt med denne teknologien. Denne teknologien er skjult og hemmelig og det finnes tegn på at teknologiens onde hensikter har blitt brukt og brukes i dag i Norge. Det er taushet om det hos den norske regjeringen. Mulige ofre eier ikke ord og de mangler begrepene for å beskrive hva som har hendt med dem. Skeptikerne mener at kritikerne av HAARP-teknologien, slik som forfatteren av denne boken, lever i fantasiverden og snakker om science fiction. Men vi mener at fremtiden er her nå og dens skyggesider preger allerede livet vårt. Vi er opptatt av hvordan vi kan beskytte oss selv og våre familier. De norske HAARP-radarene ligger i Tromsø og på Svalbard. De tilhører EISCAT, et privat [sic]

internasjonalt vitenskapelig selskap. Forfatteren mener at de er ikke under demokratisk kontroll."

Boken har undertittel 'Geofysiske våpen, en realitet eller science fiction?'. Forfatteren skriver om installasjonene HAARP i Alaska, USA, sammen med EISCAT-radarene i Skandinavia. Boken er lettlest, til tross for enkelte grammatiske underfundigheter. Som kilder benytter hun bøker av andre konspirasjonsteoretikere som Angels Don't Play This HAARP av Jeane Manning & Nick Begich, og HAARP: The Ultimate Weapon Of The Conspiracy av Jerry Smith, i tillegg til et par VG-blogger (hvor hvem som helst kan skrive hva som helst) og Rauni-Leena Luukanen-Kilde, som også bør være kjent for de fleste av våre lesere.

HAARP (High Frequency Active Auroral Research Program) er et prosjekt hvor man ønsker å "forstå, simulere og kontrollere ionosfæriske prosesser som kan endre kommunikasjons- og overvåkingssystemers ytelse". Prosjektet ble startet i 1993 og er foreslått å vare i 20 år. Prosjektet finansieres av US Air Force, US Navy, University of Alaska, og Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA).

HAARPs hovedformål er grunnforskning på den øvre del av atmosfæren, som heter ionosfæren, et mellomlag mellom selve atmosfæren og magnetosfæren. Ionosfæren er der atmosfæren er tynn nok for at solens røntgen- og ultrafiolette stråling kan nå den, men fremdeles tykk nok til at det er molekyler som kan absorbere strålingen. HAARP er i stand til å studere alle lagene i ionosfæren. Ionosfæren selv er i stadig forandring, med flere forskjellige sykluser, spesielt nær polområdene. Det er også tradisjonelt vanskelig å måle ionosfæren, fordi den ikke kan nås med verken ballonger (for høyt, for tynn luft) eller satellitter (for lavt, for tett luft).

Talspersoner for HAARP argumenterer med at alle aktiviteter ved anlegget (i Alaska) er helt åpne, og at alt blir logget og er offentlig tilgjengelig. Forskere uten sikkerhetsklarering, til og med utenlandske statsborgere, slipper rutinemessig inn på anlegget. HAARP har også jevnlig åpent hus

da enhver sivil person kan besøke anlegget. Hver sommer arrangeres det sommerskole for besøkende studenter, inkludert utenlandske statsborgere, som slik får en mulighet for å utføre forskning med et av verdens fremste forskningsinstrumenter.

Boken handler altså om mulige (!) geofysiske våpen, og er fylt med ledende spørsmål og konspirasjonsteorier. Hanssen viser ikke til hvordan hun er kommet frem til sine konklusjoner, det blir bare spekulasjoner. For eksempel angir hun at media ikke har skrevet noe om dette som bevis for at emnet er hemmeligstempelt. Det at saken kanskje ikke er så interessant for de fleste andre dukker ikke opp som noen mulighet. Jordras og snøskred tas også som indikasjoner på at geofysiske våpen er i bruk – man skulle nesten tro at slikt ikke skjedde før, men det gjorde det selvfølgelig.

Forfatteren kommer også kort inn på emnet UFOer – i betydningen utenomjordiske romskip selvfølgelig, der ET-teknologi er redningen for vår sivilisasjon. Med utsagn som "Jeg selv tror at jeg stammer fra Sirius og at min mann kommer fra Orion" (side 86) og "De av oss som har evnen til å se inn i andre verdener fortalte at de hadde sett husnisser og tusser forlate bygningene i store flokker et par timer før angrepet skjedde" [om WTC 11/9-2001] (side 97) så bidrar ikke denne boken til å sette HAARP på dagorden for seriøs debatt.

Kanskje er geofysisk våpen en mulighet, men denne boken overbeviser meg ikke. For meg er dette fremdeles å betrakte som science fiction.

OLE JONNY BRÆNNE

När jag upptäckte att jag var gud

Karl Egon Wikström
Vulkan, 2008

Karl Egon Wikström er en av hundrevis av svensker som mener at de er i kontakt med utenomjordiske vesener. Han har skrevet to små hefter om sine tanker omkring dette, hvorav *När jag upptäckte att jag var gud* er det siste. På slutten av fjoråret kom *Änglar och demoner och andra väsen* (Recito) der Wikström forteller om sine opplevelser av

indre og ytre natur, noen med koblinger til UFO-fenomenet. Det handler om møter med andre vesener; først og fremst med et vesen fra fremtiden, men også om observasjoner av en flygende sigar, lysende vesener på kjøkkenet og stemmer. Det er en skremmende fortelling, kortfattet og vanskelig å forstå for leseren. Budskapene og bildene er ikke sjelden forvirrende og gir inntrykk av en verden som ikke riktig stemmer overens med den dagligdagse hverdagen.

Når han nå kommer med fortsettelsen nærmer hans beskrivelser seg en slags forvridd poesi, beheftet med irriterende korrekturefeil. Den røde tråden, om det finnes noen, er hans kontakter med vesenet Kamjal som han i en e-post til meg beskriver som "en jente med langt blondt hår og lang hvit kjole" og som han sammenligner med et spøkelse. Men her finnes også vannvesenet Semjal, som opererer på Wikström, og en kort fortelling om da han kjørte på en mann i svart, en MIB, hvorved det smalt til i bilen, men noen merker var ikke mulig å se.

Han beskriver igjen den flygende sigaren og hvordan han i årevis har forsøkt å få kontakt med "de utenomjordiske" for til slutt å få svar når en "stjerne" utenfor vinduet begynte å danse. Han får senere møte en kvinnelig utenomjordisk som han kaller Palien og forteller hvordan hun har hjulpet ham med å påvirke andre mennesker, blant annet president George W. Bush.

Wikströms bøker, som bare er mulig å kjøpe via Internett, er forvirrende og ufullstendige og gir inntrykk av en person i stor åndelig nød.

CLAS SVAHN
UFO-Aktuellt nr. 2 2008/OJB

Det förgångnas närvaro

Bo Lundström & Maria Gussarsson (red)
Krigsarkivet, 2008

Den 31. juli 1980 hadde Bo Berg og hans venninne Liz Hellström en særegen observasjon av et merkelig objekt da de var ute og gikk i Muddus nasjonalpark i Lappland. De to hadde nettopp kommet fram til sjøen Nammajaure da de midt på dagen fikk se og høre en metallisk grå tubeformet farkost med to pontongliknende påheng komme flygende rett mot seg. Far-

kosten passerte i relativt lav høyde over dem og landet siden på vannet der den sank, mens bobler steg opp mot overflaten.

Bo Berg, som jobber på Krigsarkivet i Stockholm, skriver om denne hendelsen i et kapittel i boken *Det förgångnas närvaro*. Han forteller også hvordan han i 1990 (i boken angis feilaktig 1993) ble kontaktet av undertegnede som intervjuet ham og Liz Hellström om hendelsen etter at jeg fant den i form av noen notater gjort av Forsvarets forskningsanstalts (FOAs) UFO-ansvarlige Sture Wickerts i forsvarets arkiv.

Men Bo Berg går også videre og forteller om spøkelsesrakettene fra 1946 og om en UFO-observasjon gjort av Sveriges forsvarssjef som jeg har gjort han oppmerksom på. Denne veldig interessante observasjonen har blitt nøye undersøkt av UFO-Sverige og vi vil komme tilbake til den i et senere nummer av *UFO-Aktuellt*.

Bo Berg selv konstaterer at det han så over Nammajaure i 1980 liknet en krysserrakett. "Så om ikke eieren har funnet raketten så ligger den nok fortsatt helt uskadet i sjøen i Muddus," konstaterer han.

Når det gjelder spøkelsesrakettene skriver han at den komitéen som ble etablert for å undersøke de mer enn tusen rapportene som kom inn fra alle deler av Sverige aldri kunne presentere noen holdbar forklaring på fenomenet.

Han tar også opp UFO-Sveriges rolle i denne sammenhengen og skriver blant annet at "UFO-Sverige utfører betydelige, ideelle anstrengelser med undersøkelser og intervjuer med vitner".

Bo Bergs redegjørelse for disse tidlige UFO-observasjonene, pluss hans egen, ikke mindre interessante iakttagelse spres nå gjennom Krigsarkivets publikasjon til en lesekreis som vanligvis ikke får UFO-rapporter. Dette er selvsagt veldig bra og kan meget vel hjelpe til med videre kontakter med forsvaret også i framtiden.

CLAS SVAHN
UFO-Aktuellt nr. 2 2008/OJB

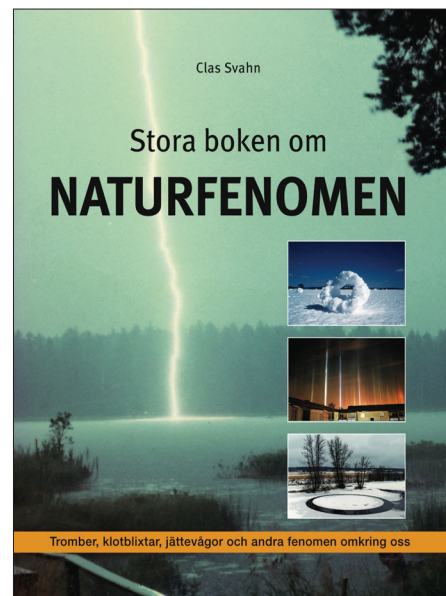
Stora boken om Naturfenomenen

Clas Svahn

2008, Semic, 192 sider

Fra bokomslaget: "Jordbävningar, tsunamier och extremt väder har hamnat i fokus för nyheterna de senaste åren. Naturens krafter kan dränka städer i vatten och orsaka hungersnöd. Vi människor inser allt mer hur små vi är jämfört med de krafter som styr vår jord."

I den här boken återger Clas Svahn ögonvittnesskildringar från människor som varit nära att träffas av klotblixtar, utsatts för märkliga åsknedslag, sett jättevågors låg över den svenska kusten, kastats iväg av tromber

och fått sina bilar träffade av isblock från en klarblå himmel.

I häpnadsväckande bilder och med hjälp av fantastiske berättelser tas läsaren med in i den värld vi alla lever i. En värld som ibland gränser till det otroliga.

I mer än 30 år har författaren samlat vittnesskildringar om fenomen som ofta kan verka ofattbara. Här finns märkliga lysande hjul under vattnet, snurranda isringar på svenska älvar, mark som flyttar på sig, dubbla solar och många andra ovanliga fenomen som skapas av naturens krafter.

Läs boken och upptäck världen som du aldrig sett den förut!"

Wow! Dette er rett og slett en meget velillustret og godt skrevet bok om fantastiske og tildels sjeldne fenomener i naturen. Det er omtrent ikke en eneste side i boken som ikke innholder en illustrasjon eller et bilde av et eller annet merkelig fenomen.

Boken er inndelt i fem deler; is og snø, luften, bakken, solen, og vannet. I hver av disse delene omtales altså en stor (!) mengde naturfenomener. Svahn innleder med omtaler av bl.a. disse issirkene som oppstår på elver i både Sverige og Norge, samt huller i isen på innsjøer. Begge fenomenene er ofte blitt satt i sammenheng med UFO-observasjoner og andre spekulasjoner, men i boken får vi den naturlige forklaringen. Ett kapittel som kanskje er ekstra interessant for UFO-forskere er "uften", hvor kuleyn, linseskyer, røykringer, skypumper og hull i skylaget diskuteres. Dette er unektelig ting som kan se veldig snodig ut – hvis man ikke vet om hvordan det oppstår.

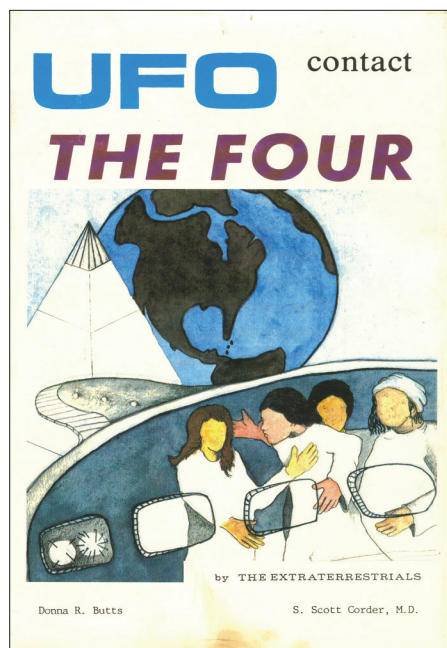
Eller hva med jordkast, der tildels store stykker av jord eller myr plutselig har flyttet seg flere meter vekk. Og der jordlappen lå tidligere, er det akkurat som om en kjempe har skåret ut et kakestykke – med rette og knivskarpe kanter. I Norge opptre slike

Fortsettelse på neste side

ofte på Andøya, og vi vet om et tilfelle i Hessdalen også.

Og det er mye mer. På 192 sider er det mye som dekkes, og en interessant ting er også at ikke alle fenomenene har sin forklaring. Denne boken er både lærerik, interessant, og spennende å lese. Det er tydelig at Svahn har jobbet med materialet her i lang tid, og det er selvfølgelig ingen mangler mht kildehenvisninger heller. Bokens fokus er hovedsaklig på fenomener i Sverige, men likevel henvises det til hendelser i andre land, inkludert Norge.

Boken fortjener å bli oversatt til norsk!
OLE JONNY BRËNNE

UFO contact... The four
Donna Butts & Scott Corder
UFO Photo Archives, 1989

Hvorfor anmelde en nesten 20 år gammel UFO-bok i dette tidsskriftet?

Hvorfor anmelde en nesten 20 år gammel UFO-bok her i UFO? Normalt skulle denne boken være en i rekken av tusentalls mer eller mindre utrolige “saksbeskrivelser” som lagrer seg opp i AFUs hyller, på alle verdens språk. Våren 2008 hadde jeg igjen en liten kjøperunde på eBay der jeg, delvis for innsamlede penger, delvis for egne slanter (hvorfor forurense atmosfæren med en Thailandsreise?), kjøpte inn et stort antall bøker og tidsskrifter som manglet i arkivet. Selv om portoen har økt så er fristelsen stor til, ofte for noen få dollar, å iblant kjøpe inn nye bøker eller brukte objekter til biblioteket. Spesielt hvis flere bøker kan kombineres i samme pakke og dermed dele på forsendelsen. Lav dollarkurs hjelper også.

Vår bokliste [i Arkivet för Ufologi, AFU] nærmer seg med stormskritt 10 000 titler. Med årene har horisonten for hva vi tar inn i biblioteket blitt utvidet og vi skjemmes ikke lenger for kategorier av bøker om ok-

kultisme, teosofi, konspirasjoner, spøkelser, forteana, science fiction eller barnebøker med UFO-motiv. Utvidelsen mot et allment UFO-folketroarkiv er påtakelig. Selv om mange bøker er på lokalt “skandinavisk” er vi internasjonalt helt unike med hensyn til omfanget, emnebredden og språkbredden. Vi har for eksempel en unik samling av russisk UFO-relatert litteratur.

Eksemplaret av **UFO Contact... The Four** av Donna R. Butts og R. Scott Corder (lege) har stått i hyllene våre i 7-8 år siden vi overtok og “renset/røyksanerte” Bruno Ericssons store boksamling. Alle bøker merkes jo med ervervsår og –måte. Denne boken blir plutselig høyaktuell i samband med enda en stor samling som det nå er 95 prosent sikkert at AFU kommer til å overta fra en familie i Missouri, USA. Dette gjennom penger donert fra blant annet UFO-Sveriges medlemmer ¹.

I løpet av april ble vi enige om pris og en del andre vilkår for kjøpet. Nå gjenstår det bare å legge sammen alle de andre bitene i puslespillet, inklusiv forsendelsen til Sverige. I dette tilfellet handler det om selgere som virker ytterst samarbeidsvillige og passende ivrige på at samlingen skal havne i et godt arkivmiljø der “samlerens liv og interesse” gis et verdig minne.

Donna Butts og Scott Corders påståtte kontakter er en av hovedsakene i det materialet vi overtar fra familien Caulfield-Low. Mange av UFO-Sveriges medlemmer har det seneste året bidratt til “den tredje innsamlingen” som Clas Svahn organiserte. (Den første gjaldt mikrofilmer fra det amerikanske flyvåpenets arkiv; den andre en stor fransk samling) ².

I samlingen etter William “Bill” Caulfield inngår gjenværende materiale (noen attraktive bøker er allerede solgt, en del til AFU). Alt fra innspillinger og fotos til korrespondanse og tidsskrifter. Det finnes blant annet et titalls unike intervju- og hypnosevideoer fra saken Butts-Corder. Bill Caulfield hadde først og fremst fulgt med i amerikanske kontakttilfeller i en periode på 60 år. Han hadde hatt et nært forhold til flere av dem. Tilfellet Butts-Corder var en av Bill Caulfields favorittsaker, og han har skrevet forordet i boken **The Four**. Han får ros av forfatterne for sitt “åpne sinn”.

Et åpent sinn behøves virkelig når man leser boken. En typisk amerikansk husmor (Butts) og hennes svigermor utsettes for “missing time” i løpet av en biltur. Så langt en ganske ordinær bortførelseshistorie. Siden utvikler det seg i sin fulle bredde, til “daglig” kontakt med fremmede vesener der en lege (Corder) engasjerer seg i saken, som han selv uttrykker det, “på en vitenskapelig måte”.

Hva som er vitenskapelig i først og fremst Corders del av boken er vanskelig å forstå, utenom de vakre ordene. Corder glir raskt over i et tankesett som for meg virker som fanatisk overtro. Når Corder skal forsøke å “teste” sine kontakters gyldighet får de gi ham en mengde (for andre) ukontrollerbare påstander om ham selv, som etter min oppfatning blir feil i et flertall av tilfellene. Det hele likner psykologien bak astrologi, mer enn “vitenskap”.

Ikke rart, kanskje, at Corder ble avskjedit fra sin legestilling. Jeg kan huske at historien om Corders avskjed spredde seg selv til svenske medier, kanskje som et “bevis” på hvordan ufologien undertykkes og hemmeligholdes. Sant nok tillater man i Sverige ganske vide oppfatninger hos våre offentlige personer, men det spørsmålet jeg stiller meg, etter å ha lest Corders andre del av boken, er om jeg ville mottatt helsefaglige råd og bli behandlet av denne sterkt troende mannen.

Både Butts og Corder kombinerer sine UFO-kontakter med en sterk, nærmest fundamentalistisk kristen tro. Boken utarter, fremfor alt hos Corder, med side opp og side ned med bibelsitater. Jeg forsøker å se relevansen i disse sitatene, men greier det ikke. Til slutt lurar jeg på om jeg skal omklassifisere boken fra vår C-hylle (kontakttilfeller) til vår R-hylle (religion) eller vår TR-hylle (religøse teorier). De seneste årene har jeg gjort en liten spesialitet ut av å få tak i alle amerikanske kvasireligiøse og fundamentalistiske tolkninger av UFO-fenomenet som jeg kan komme over og som jeg plasserer i avdelingen TRD (teorier – religion – demonologi). Får vi et ekstra eksemplar av Butts-Corders bok så vil dette havne akkurat på den hyllen. I USA vrir det av pastorer som vil overbevise sine lokale forsamlinger om at UFO er djevelens blendverk.

Den som tror at vi UFO-folklorister bare samler på “hardware” vil kunne sette spørsmålsteget ved verdien av Caulfield-samlingen, som vi nå kjøper, eller synes at vi burde konsentrere oss om bare å samle på slike “bevis”. Mange amerikanere av den “harde” skolen kaster dessverre bort slikt materiale til fordel for dobbelte utgaver av NICAPs **The UFO Evidence**. Her finnes en nisje for at AFU kan bli et internasjonalt folkloristisk arkiv og bibliotek. Hver uke (iblant daglig) får vi spørsmål fra et spektrum “forskere”, ikke bare i den “harde” skolen.

ANDERS LILJEGREN

UFO-Sverige Aktuellt nr. 2 2008/ MDK

1) Dette var samlingen fra William Caulfield, se <http://www.ufo.se/blogg/index.php?entry=entry081016-210647>

2) Hvor blant annet UFO-NORGE bidro med 5000,- til den franske samlingen.

Stoff mottas!

Redaksjonen tar gjene imot artikler, leserbrev, presseklipp, linker, og andre innlegg til tidsskriftet – helst pr. e-post eller på diskett.

Leserbrev som inneholder kritikk av navngitte personer må trykkes med fullt navn og adresse. Ellers kan anonymitet opprettholdes, forutsatt at redaksjonen mottar innleggene undertegnet og adressert. Lengden bør ikke overskride ca. 300 ord. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innleggene.

Artikler og reportasjer bør ikke være lenger enn ca. 1500 ord, tilsvarende omtrent tre A4-sider skrevet med enkel linjeavstand og normal skrifttype. Vær ikke redd for språket – vi redigerer hvis det er nødvendig.

De fleste filformater kan benyttes. Vi tar også i mot tilhørende fotos/illustrasjoner, i de fleste formater. Bildetekster bør også utarbeides av forfatteren, selv om redaksjonen kan være behjelpelig med dette. Honorar kan ikke påregnes.

Ved postforsendelse: Ikke bestilte manuskripter og bilder som ikke benyttes returneres kun hvis ferdig frankert og adressert returkonvolutt er vedlagt.

Lesere som er interessert i å oversette artikler fra andre språk til norsk, bes kontakte redaktøren. Vi søker primært personer med gode kunnskaper i engelsk, tysk og fransk.

Husk vår informasjonsfolder

Hjelp oss å gjøre UFO-NORGE bedre kjent og skaffe oss flere medarbeidere og abonnenter ved å sende og dele ut foldere. Skriv til vår kontaktadresse, eller gå inn på www.ufo.no. Herfra kan du rekvirere evt. skrive ut foldere slik at de straks kan distribueres videre til mulige interesserte. Husk at du får et gratis abonnement når du har vervet fem abonnenter!

UFO-NORGE

Karl Staaffsvei 70

0665 OSLO

E-post: redaktor@ufo.no

Folder: www.ufo.no/filer/Ufonorge_info.pdf

UFO-NORGEs Støttefond

Grupper og foreninger som arbeider aktivt for en sak, behøver alltid midler. UFO-Norge er intet unntak. Mange oppgaver må utsettes på grunn av dårlig økonomi. Mye tas av egne midler, men dette begrenser selvfølgelig seg selv i lengden. Vi vet at svært mange interesserte abonnenter – og andre – ikke har tid og anledning til å arbeide aktivt i UFO-Norge selv. En måte dere likevel kan støtte oss svært meget på er å gi et beløp, stort eller lite, til UFO-Norges Støttefond.

Merk talongen:

Støttefondet

Konto: 2470 17 28854

Adresse:

UFO-NORGE

Karl Staaffsvei 70

0665 OSLO

Støtt Prosjekt Hessdalen og driften av den automatiske målestasjonen!

Vi trenger mer moderne utstyr for å komme enda nærmere svaret på gåten Hessdalen. Ikke minst er det behov for midler til drift av stasjonen. Arbeidet med målestasjonen har pågått i mange år, og prosjektleder og primus motor Erling Strand takker hjerteligst for særdeles velvillig praktisk og økonomisk bistand fra Høgskolen i Østfold, enkeltpersoner og institusjoner.

Driften av stasjonen medfører en del utgifter – og prosjektets kasse er igjen i ferd med å gå tom. Bare tellerskrittene ved overføringen av bilder fra stasjonen til Høgskolen i Østfold, der Strand er lektor, er en anstrengende utgift for Prosjekt Hessdalen. Vi

oppfordrer derfor våre lesere og tilhengere til å gi sitt bidrag – stort eller lite – til Prosjekt Hessdalen og

Vennligst benytt følgende konto og adresse:

Prosjekt Hessdalen

v/Erling P. Strand

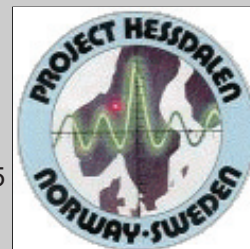
Bukkholmveien,

Ullerøy

1747 Skjeberg

Postgirokonto: 0530 28 87545

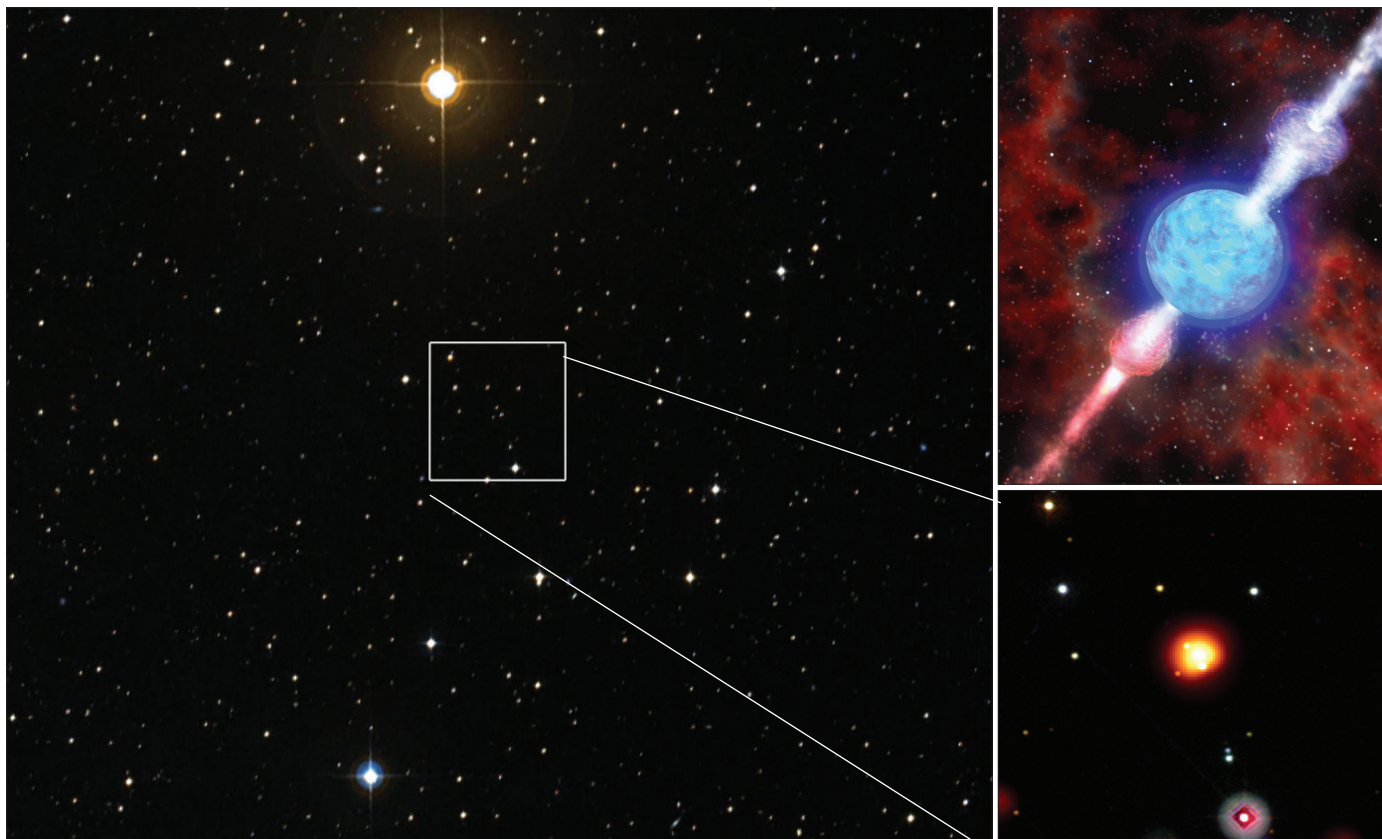
På forhånd takk!

Returadresse: UFO NORGE, Karl Staaffsvei 70, 0665 OSLO

NORGE

P.P.

Over: Et gammaglimt som oppstod for 12,8 milliarder år siden ble nylig observert. Stjernen som eksploderte var kanskje en av Universets første stjerner, sier norsk forsker. Den hvite boksen indikerer hvor bildet fra Swift (i teksten under) er hentet fra. **Til høyre, under:** Todelt detaljfoto av gammaglimtet: Swifts ultrafiolette og optiske teleskop viser klare stjerner, og røntgenteleskopet fanger glimtet (oransje/rødt)

Øverst: Et gammastråleutbrudd på nært hold, slik astrofysikerne tenker seg det. Nesten all energien stråles ut i to diametralt motsatte retninger. Hvis Jorden befinner seg i en av stråleretningene, er energien ved eksplosjonen så enorm at vi kan observere gammaglimt "at the end of the Universe". Det aktuelle utbruddet ble observert i stjernebildet Eridani, 13. september 2008.

Fjerneste gammaglimt hittil

Et kraftig gammaglimt ble nylig observert, helt i utkanten av Universet.

Gammaglimt skyldes voldsomme eksplosjoner i Universet. 13. september oppdaget Swift-satellitten (NASA) et gammaglimt som viser seg å være blant de fjerneste objekter man hittil har observert i Universet.

- Dette gammaglimtet stammer fra en tid da Universet var ekstremt ungt og kanskje var dette glimtet slutten på en av de første stjernene i Universet, sier daglig leder for astronomiåret 2009, Andreas O. Jaunsen.

Gammaglimt betegnes som regel med GRB (Gamma Ray Burst) og dato, og GRB 080913 er det fjerneste gammaglimt som hittil er blitt observert.

- Jo fjernere noe er, jo lengre tilbake i tid ser vi også. Lyset fra dette gammaglimtet ble sendt ut for 12,84 milliarder år siden, og er nesten like gammelt som Universet, som er 13,7 milliarder år.

- Det betyr at gammaglimtet som ble observert den 13. september 2008 oppsto i de tidligste stadier i Universet, mindre enn 825 millioner år etter Big Bang, og dermed på grensen av det observerbare Univers, sier Jaunsen.

Gammaglimt som har sitt opphav så langt tilbake i tid, kan gi oss unik informasjon om Universet og hvordan det har ut-

viklet seg, forklarer Jaunsen som er forsker ved Institutt for teoretisk astrofysikk ved Universitetet i Oslo.

- Gammaglimtene er interessante i seg selv, for å forstå mekanismene som forårsaker kollaps av stjernen og utstrålingen av gammaglimtet. Men mest interessant, i mine øyne, er det å bruke gammaglimt som redskap for å studere Universet, for å få info om Universet gjennom å studere lyset som har reist gjennom store deler av Universet på vei til oss, sier han.

For å avgjøre hvor langt tilbake i tid (og hvor langt unna) gammaglimt oppstår måler man lysets farge, eller rødforskyvning. Dette objektet hadde en rødforskyvning på 6,7 som er svært mye. For dette gammaglimtet ble arbeidet utført av forskere ved DARK Cosmology Centre ved universitetet i København, som Jaunsen samarbeider med.

—Mentz Kaarbø

Kilder:

ABC Nyheter, 25. september 2008

Astronomi.no

www.nasa.gov